

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

34ste JAARGANG No. 4.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria St., Londen E.C.

1 APRIL 1933.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

IK MAAK U BEKEND HET EVANGELIE

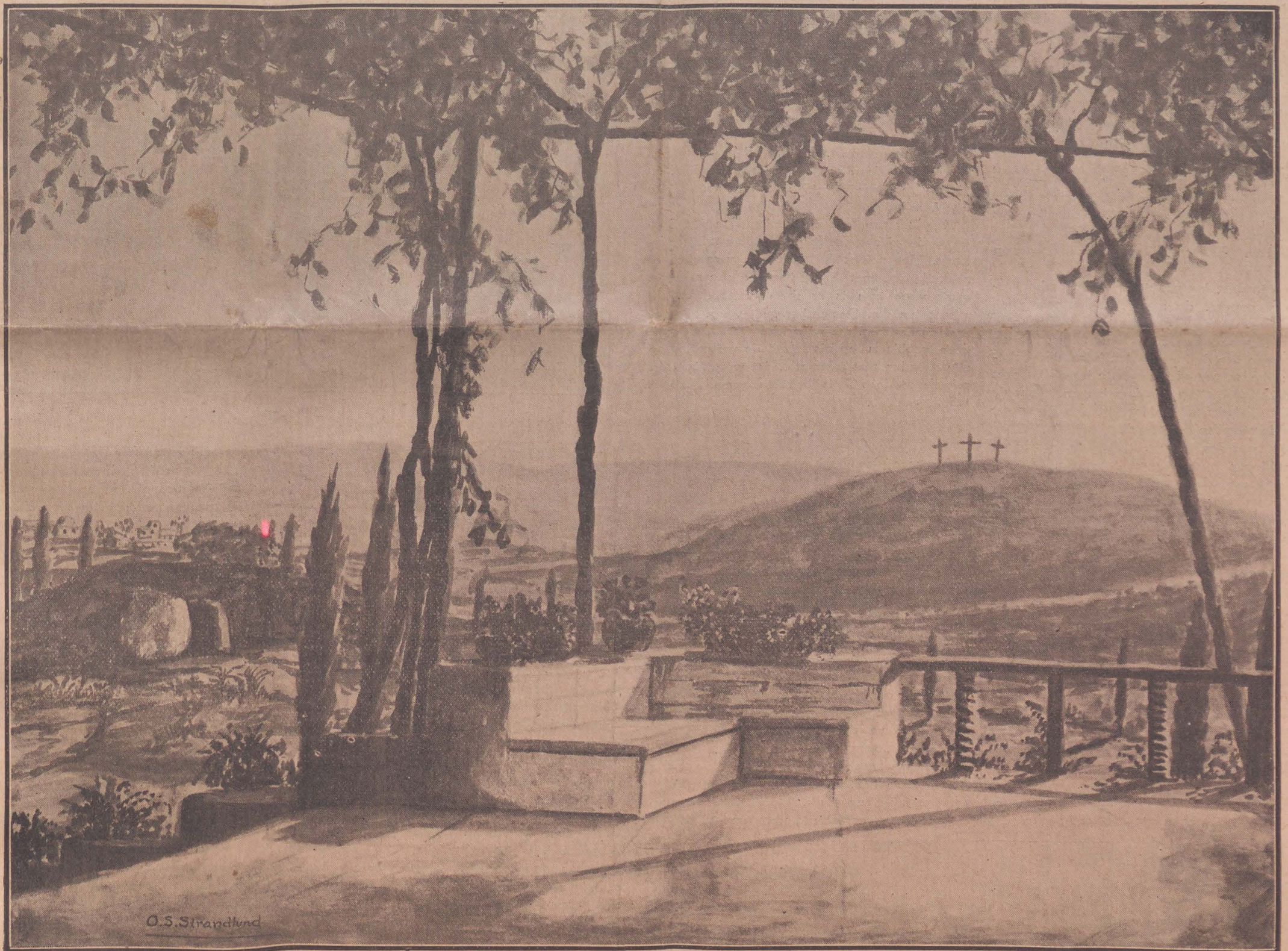
dat ik U verkondigd heb door hetwelk gij ook zalig wordt:

DAT CHRISTUS GESTORVEN IS VOOR ONZE ZONDEN, naar de Schriften.

EN DAT HIJ IS BEGRAVEN,

EN DAT HIJ IS OPGEWEKT TEN DERDEN DAGE, naar de Schriften.

1 Kor. 15: v. 3, 4



ALS ik bij 't kruishout peinzend sta,
Waaraan Gods Zoon Zijn leven liet.
Dan acht ik 't wereldsche enkel schā,
Alle aardsche grootheid zinkt in 't niet.

Verhoed het, Heer, dat 'k roemen zou
Dan in des Heilands kruis alleen!
Daar 'k op de kracht Uws bloeds vertrouw,
Zijt Gij mijn heil en anders geen!

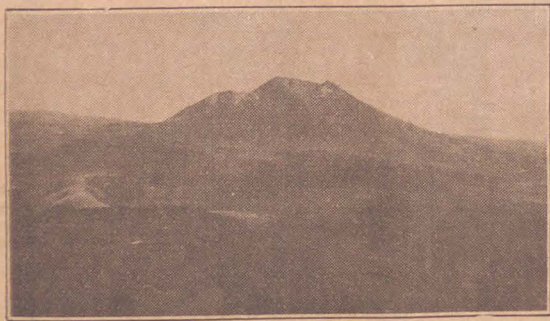


Zie, hoe mijns Heilands zacht gelaat
Slechts liefde en smarte spreidt ten toon!
Werd ooit een liefde zoo versmaad?
Droeg één gelaat ooit zulk een kroon?

Zoo 't gansche aardrijk 't mijne waar',
Dat zou een gift zijn veel te klein!
Voor Zijne liefde, wonderbaar,
Wil 'k eeuwig gansch de Zijne zijn!

Jezus zeide:

IK BEN DE OPSTANDING EN HET LEVEN! GELOOFT GIJ DAT?



Goenoeng Batoe.

Nous voilà enfin sur l'île de beauté! (eindelijk zijn we dan op het eiland der schoonheid aangeland!) was de overgelukkige uitroep van één der vrouwelijke touristen, bij het betreden van Bali's stranden; en niet minder enthousiast klinken de typische Amerikaanse stemmen der vele bezoekers, die nu ook het einddoel van hun lange reis bereikt hebben. Men kan hun bewondering goed begrijpen. Reeds vanuit het schip betooverde ons de stemmingsvolle aanblik van dit beroemde eiland. Het schaduwbeeld der Goenoeng Batoe teekende zich scherp af tegen de komende morgenschemering, waar Venus nog duidelijk te zien was, terwijl er over de nog donkere dalen een geheimzinnige sluier lag uitgespreid. Eenzaam ligt het daar in de Soendawateren, een „eiland" in den dubbelen zin des woords, want ook de golven der Islam hebben het niet kunnen overweldigen! Zie Bali en sterf!

Men bewondert de Balineezers als een kultuurvolk, wel niet in denzelfden zin als die geleerde, die de hoogte der cultuur van een volk beoordeelt naar de hoeveelheid zeepverbruik; waarmee hij misschien geen ongelijk heeft.

Wij kunnen denken zooals we willen, — voor den bezoeker, den tourist is er inderdaad veel schoons, veel belangwekkends, veel eigenaardigs te vinden. Hij heeft het recht zich een eigen oordeel en eigen gedachten te vormen, ieder op zijn gebied.

De één doet het vanuit een zuiver ethnografisch standpunt, de ander uit een geologisch standpunt. Voor een ieder is er stof genoeg. Voor de tooneelmenschen en filmsterren hebben de dansen der Balineezers een bijzondere bekoering; die te bestudeeren en te leeren behoort tot de ontwikkeling van hun beroep. Door de macht der film zal Bali weldra een der meest bekende eilanden der wereld zijn.

Ook voor den dichter, kunstenaar en schilder zijn talloze onderwerpen aanwezig. Tot elk denkend mensch spreekt dat schoone natuurland een diepe taal en als hij God heeft geleerd kennen, ziet hij in dat alles de heerlijke openbaringen van de Hand des Scheppers, hij erkent de waarachtige werken van den eeuwigen God, die alle menschen, dus ook de Balineezers liefheeft.

Zonder twijfel verheugt God zich in hun arbeid en ijver. Hoe buitengewoon verstaan zij de kunst de aarde tot hun dienaar te maken. De sawahs van Java zijn mooi, maar de sawah's van Bali zijn nog mooier en toch is het bekend dat het water daar niet overvloedig is, maar met wijsheid en beleid wordt het door verdeeling overal heen gevoerd waar het noodig is en zoo krijgt ieder veld zijn deel.

Hier en daar ziet men de sierlijke gebedstempels midden in de sawah staan. Welk een schoone gewoonte om de handenarbeid der velden een hoogere macht aan te bevelen. Zij



De vrouwen brengen hun offergaven.

GEDACHTEN OVER BALI.

DOOR MEVR. KOMMANDANT DE GROOT.

kennen Hem nog niet, onzen Vader in den Hemel. Zij denken nog dat het „Siwah" — is, die alle schadelijke invloeden van de sawahs afgewend heeft, en toch hangen ook zij van den Eenigen God af, van welken de Psalmist zegt: „Hij doet het gras uitspruiten voor de beesten, en het kruid tot dienst des menschen, doende het brood uit de aarde voortkomen" (Ps. 10 v. 14). Het bewerken van de velden is een Godgewilde arbeid, maar de voortdurende vrees voor booze geesten, die het eerlijke streven willen tegenwerken, is een teken van diep heidendom.

Ach hoe benauwend is die angst toch! Is zij misschien ook de oorzaak dat de woningen der Balineezers met hooge muren omgeven zijn?

Telkens en telkens weer ziet men hetzelfde beeld, als men door de kampongstraten rijdt, rechts en links muren en nog eens muren die door hooge, maar smalle poorten onderbroken worden. Dat is de ingang, daar komen de blaffende honden de bezoekers, of eigenlijk indringers ook wantrouwend tegemoet. Het kost moeite om de menschen daar achter die muren te doen begrijpen dat men het goed met hen meent. Vrees, wantrouwen en angst voor schadeaanbrengende invloeden! Daarom ook die tempeltjes hier en daar in de familiekampongs. Als eenmaal het ware Christengeloof de Heidenziel vervult, vallen alle ketenen af en de muren en hinderpalen in gemoeds- en gedachtenleven van dien mensch storten in, want er staat geschreven: „En ik zal haar wezen, spreekt de Heer, een varige muur rondom, en Ik zal tot Heerlijkheid wezen in het midden van haar".

Een Christen kan niet anders dan met Eeuwigheidsgedachten alles verwerken wat hij tegenkomt. Het schijnt wel dikwijls vergeefs of zelfs dwaas, met het onmogelijke te rekenen, maar voor hem is er niets onmogelijks. Hij rekent met den Onzichtbare, hij voegt zijn geloof bij anderen, die vóór hem waren, en geeft geen probleem op als hijzelf de vervulling op zijn gebeden niet meer ziet, hij weet toch met zekerheid dat Gods beloften vervuld zullen worden.

**

Als men den hoek van een straat omslaat, bevindt men zich plotseling in het dichtste menschengedrang. „Wat is er te doen?" vraagt men zich af. Welk een bont, schilderachtig beeld vol leven! — Ja, daarginds op het hooger gelegen tempelpleintje schijnt een feest aan den gang te zijn. Er heerscht een vroolijke, kleurenrijke verwarring, die niet storend werkt op het bewonderend oog der bezoekers. De „Gamelanspelers" zijn druk bezig, terwijl oudere vrouwen met hun offergaven in de handen zich rythmisch in ernstige gratie bewegen, zij vervullen een soort priesteressendienst, want zij hebben afwisselend het komfoor met de gloeiende kolen en de bijeengebrachte offergaven in handen. De voorname vrouwen hebben zich op het verhoogde „terras" teruggetrokken.

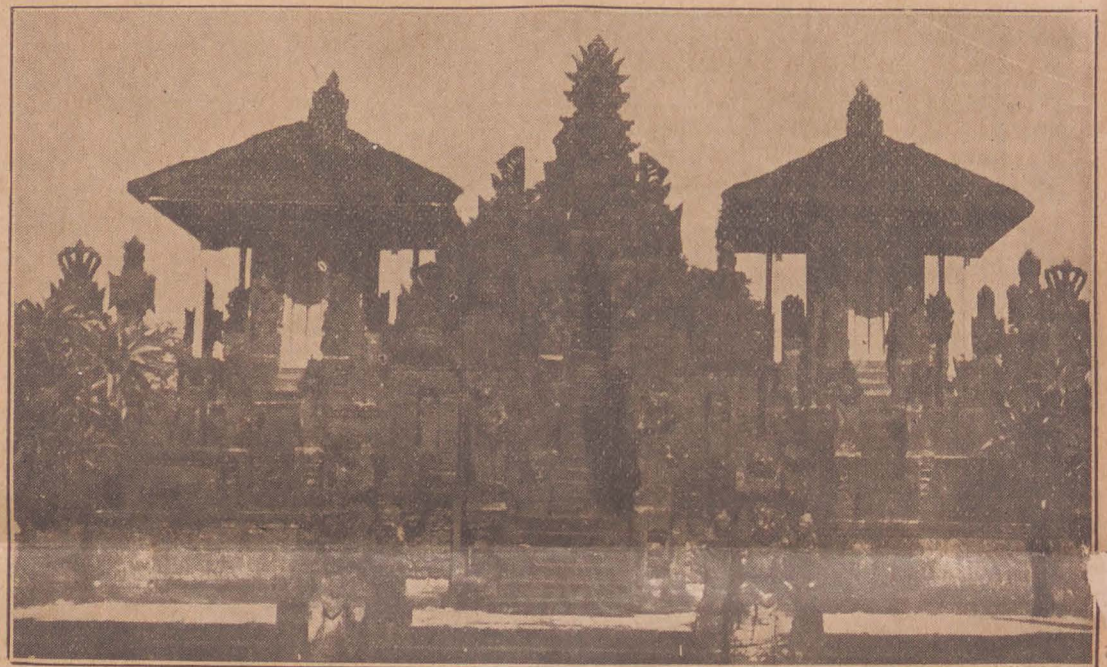
Daar wachten zij op het oogenblik dat allen klaar voor den afmarsch zullen zijn. Lief en gracieus zien zij er uit. Zij verstaan de kunst godsdienstige oefeningen met bevalligheid te

vereenigen. En als alles voorbij is, en de trein der deelnemers zich langzaam op het rythme der Gamelan muziek voortbeweegt, om zich dan eindelijk weer na het einde der „Slametan" in hun woningen terug te trekken, dan wordt alle sieraad weer afgelegd, de muziek zwijgt, het blijft alles weer bij het oude. —

Er is een andere offerande, de offerande der geestelijke gaven aan den Allerhoogste, niet slechts eens per jaar, maar dagelijks weer.

Bij den waterbron zeide Jezus eens tot de Samaritaansche vrouw, die nog in heidensch geloof en zonde leefde. „Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid." Joh. 4:23. Hoe groot was des Heilands toekomst blik!

De Balineezers kennen Hem nog niet, maar ook voor hen gelden de woorden van den, in de toekomst blikkenden profeet. „Alle heidenen Heere, die Gij gemaakt hebt, zullen komen, en zullen zich voor Uw aanschijn nederbuigen en Uwen naam eeren, want Gij zijt groot en doet wonderwerken; Gij alleen zijt God".



Een der Balineesche tempels.

Zonder dat zij er zich rekenschap van geven, zoeken de Balineezers toch naar den waren Heiland en Verlosser. Zij gevoelen behoefte hun zonden weg te wasschen, zij verlangen naar reinheid. Maar de kristalheldere bron van Tirta Empoel, de heilige badplaats, reinigt de ziel niet, evenmin als de golven der Pekrisan rivier, die door het dal stroomt, de schuldenlast wegwascht.

Vraag het de zwijgende rotsen bij Goenoeng Kawi, waar eeuwen lang Hindoesche monniken in algeheele afzondering een asketisch leven leidden. Zwijgend staren de rotsen, zij geven geen antwoord. En toch . . . ook doode steenen kunnen spreken. Wat vertellen de Koningsgraven niet allemaal, daar in den bodem van het stille, gewijde dal. Graven hebben iets vragends over zich. Dat oeroude raadsel van het wezen des doods treedt voor ons. Dat groote Waarom, Waarvan, Waarheen? Een Christen kan zich bij het graf allèen niet neerleggen. Zijn gedachten worden telkens weer omhoog getrokken — naar 't geloof aan de overwinnende opstanding.

Er zijn zooveel heerlijke, stemmingsvolle plaatsen op het eiland en wij begrijpen waarom het den bezoeker van alle oorden bindt In de verte de zee, waarvan de baren de gedeeltelijk rotsige kusten omspoelen met regelmatigen golfslag. Wat zijn dat toch voor kleine hutjes op het strand? Zij zien er zoo verlaten uit, en naar den weg te oordeelen, die erheen voert, bemerkt men dat hij niet veel benut wordt Eenzaam en verlaten slijten de arme melaatschen hun leven daar. Door hun familie verstooten, door hun medemenschen verafschuwde, onrein, daar zij, (zooals de inlandsche vorst meent, door de goden gestraft voor zonden, die zij in een vroeger leven bedreven hebben) afgezonderd van alle overige levenden zoo snel mogelijk te gronde moeten gaan.

Hier vinden we de eeuwig woekerende wet der Karma, in het Hindoeïsme zoo sterk verbreid, die ook geen naastenliefde kent, en dien-tevolge ook geen verantwoordelijkheidsgevoel draagt tegenover de lijdende leden van zijn volk.

Hoe anders klinken de woorden van onzen Heiland, Wiens hart met erbarmen vervuld werd, iederen keer dat eenig menschelijk lijden Hem tegemoet kwam. „Wat wilt gij dat Ik u doen zal"?, en dan wacht Hij den wensch van de arme stumpers af en vervult dien, terwijl Hij geneest en weldoet.

Hoe gaarne zou de arts, die zoo nu en dan de zes verschillende „opbergingsplaatsen" van deze arme zieken bezoekt, hen voldoende verpleging zenden. Maar daartoe heeft hij niet alleengeld noodig, dat is er, maar hij heeft menschen noodig, die bereid zijn dag aan dag de wonden te wasschen, te verplegen en te verbinden. Het is waar, dat diegenen der melaatschen, die hun ledematen nog eenigszins gebruiken kunnen, op de stukjes sawah, die hun behooren, wat arbeid verrichten kunnen om hun ellende niet zoo zeer te gevoelen, totdat de tijd ook voor hen komt, waar het werken ophoudt.

Er zijn velen daar, die rondkruipen en liggen, wiens open wonden branden en pijnigen. Dan hoorde men ook smeekende stemmen uit de donkere hutten komen. Daar liggen hoopjes ellende op den dood te wachten. Ook woede en ontevredenheid heerschen er: — „waarom juist wij?" Zonder dat zij het misschien vermoeden, zijn zij ons een stille aanklacht, een Christelijk geweten spreekt een duidelijke taal. Het is alsof wij des Heilands woorden hooren:

„Ik ben ziek geweest en gij hebt mij niet verzorgd, ik ben in de gevangenis geweest en gij hebt mij niet bezocht. Wat gij een van dezen, mijnen broeders niet gedaan hebt, dat hebt gij ook aan mij niet gedaan". Dit woord kan men niet alleen op Bali tot zich laten spreken, maar overal waar het lijden van onzen hulpeloos naaste tot ons komt. Ook in de wereldsteden van Europa!

Men kan echter de oogen ook afkeeren en de mooie pisangboomen, de ruischende palmen, het wonderschoone uitzicht op de zee beschouwen en zelfgenoegzaam zeggen: och ze hebben het hier eigenlijk prachtig, deze menschen hebben toch niet meer noodig Alsof ook zij geen ziel en geen menschelijk gevoel hebben! Zeker zijn de vele honden die trouw bij de leprozen blijven er daar beter aan toe dan elders op Bali en de menschen gevoelen zich tenminste niet helemaal verlaten. Deze dierlijke toewijding doet hen toch zeker ook wel goed. Zij schikken zich echter in hun lot. Zij storen het programma van de vele toeristen niet, zij zijn te ver van de groote straat verwijderd, buiten het kamp. Zullen wij niet aan hen brengen dat troostende woord Gods: „Het verbroke zal ik verbinden en het kranke zal ik sterken." Ezech: 14:16.

**

Binnen korten tijd zullen wij Christenen het Paascheest vieren en weer wordt ons geloof in de overwinning des levens over den dood versterkt, daar Christus aan het Kruis de ellende en de straf der zonde gedragen heeft.

Maar daarbij is het niet gebleven. Hij is den dood, dien Hij zich uit gehoorzaamheid een tijd uitgeleverd had, ontvlucht. Hij heeft diens macht gebroken. Hij heeft het graf overwonnen. Hij leert ons het opstandingsleven kennen door de macht, die zich in Hem openbaarde. Daar is geen lijkenslucht meer, die hier en daar uit de sterfhuizen in de Balineesche kampongs ons tegenstroomt.

III.

MIJN lezers zullen misschien gevoelen, dat ik reeds genoeg gezegd heb om aan te toonen, dat ik stellig en zeker geloof in Heiligheid als een ervaring, die mogelijk is voor ieder kind van God. Zooals ik reeds opgemerkt heb, komt de definitie, die ik gegeven heb, strikt overeen met de leer der Schrift en ik kan daarom met nadruk mijn geloof bevestigen, dat al Gods kinderen overal bevrijd kunnen worden van alle zonde en door Zijn genade bewaard kunnen worden om Zijn wil dag aan dag en bij voortdurende te doen.

Velen zeggen ons, dat de „strijd van binnen” hun vrede bederft en hun hemel bewolkt, en terzelfder tijd verklaren zij, dat er geen hoop bestaat, dat ze aan deze zijde van het graf van deze ervaring bevrijd zullen worden.

Zulke menschen vinden hun ervaring juist beschreven door Paulus in zijn Brief aan de Romeinen:

Wie zal mij verlossen?

„Ik ellendig mensch!” roept hij uit. „Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?”

Zij nemen zoo gemakkelijk aan, dat er geen bevrijding is, en op die wijze blijven ze in gebreke om Paulus te volgen in het antwoord, dat hij op zijn eigen vraag geeft.

„Wie zal mij verlossen?” vraagt hij, maar dan gaat hij voort met God te danken, dat er bevrijding kan komen door Jezus.

Uit deze eene welbekende Schriftplaats blijkt duidelijk, dat die menschen, dewelke zeggen, dat zij moeten blijven zondigen en berouw hebben, een groote vergissing maken. De Bijbel belooft Heiligheid aan hen, die er naar willen zoeken, en beveelt en vermaant hen om dit te doen.

„Indien wij onze zonden belijden”, schreef Johannes, „Hij is getrouwe en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid” (1 Joh. 1 : 9).

Wat zou er duidelijker en nauwkeuriger zijn dan dat?

Het is duidelijk, dat de Apostel geloofde in de waarheid van wat hij schreef, en we zijn veilig, als we het ook gelooven, want Gods beloften zijn gegeven zonder aanzien des persoons en zullen vervuld worden in het leven van elk, die voldoet aan de voorwaarden, waarop zij berusten. Indien het noodzakelijk ware om getuigen voor de waarheid van deze bewering bijeen te vergaderen, dan zouden zij

GOLGOTHA.

OP Golgotha, op Golgotha
Daar moest de Heiland lijden,
Om 't afgedwaalde menschenkind
Van zonde te bevrijden.

Mijn Jezus stierf daar aan het kruis,
Ontslot daardoor mij 't Vaderhuis.
Op Golgotha, op Golgotha
Daar moest de Heiland lijden.

Op Golgotha, op Golgotha
Stierf Jezus voor mijn zonden;
Daardoor heb ik — o zielevreugd!
Gena bij God gevonden.

O Jezus, door Uw dierbaar bloed
Hebt Gij mijn schuld bij God geboet!
Op Golgotha, op Golgotha
Stierf Jezus voor mijn zonden!

Op Golgotha, op Golgotha
Heeft Godes Zoon geleden,
Verbroken werd daar satans kracht,
De zwaarste strijd gestreden.

O Jezus, uit der zonde macht
Redt ons Uw woord: „Het is volbracht!”
Op Golgotha, op Golgotha
Heeft Godes Zoon geleden.

O Jezus, van Uw hemeltrouw
Daal neder in ons midden,
Vervul ons hart met dankbaarheid,
Verhoor ons smeekend bidden!

O, brande in ons steeds 't liefdevuur,
Wees bij ons in ons stervensuur,
En leid, naar Uw belofenis,
Ons eens Uw hemel binnen!

HET OUDE VERHAAL.

DOE mij 't verhaal van den Heiland,
Grif in mijn hart ieder woord!
Doe mij 't verhaal, zoo aandoenlijk,
't Schoonste dat ooit werd gehoord!
Zeg mij, hoe de engelen zongen
Bij Zijn geboorte in den nacht:
„Eere zij God in den hooge!
Vrede wordt 't menschedom gebracht”.

Spreek van Zijn lijden aan 't kruishout,
Spreek van Zijn zielsangst en smart,
Hoe Hij voor onze verlossing
Dood, graf en hel heeft getart.

Ja, 't was Zijn grenz'looze liefde —
Beter dan ooit zie ik 't nu —
En 'k hoor Zijn stemme, die fluistert:
„Zondaar, dit deed ik voor u!”

EEN ERVARING DIE MOGELIJK IS
VOOR ALLEN.

En serie artikelen, die iedereen lezen moet.

DOOR DEN GENERAAL.

bijgebracht kunnen worden van alle deelen der aarde, om, staande in hun Legeruniform, blijde te getuigen van volkomen Verlossing.

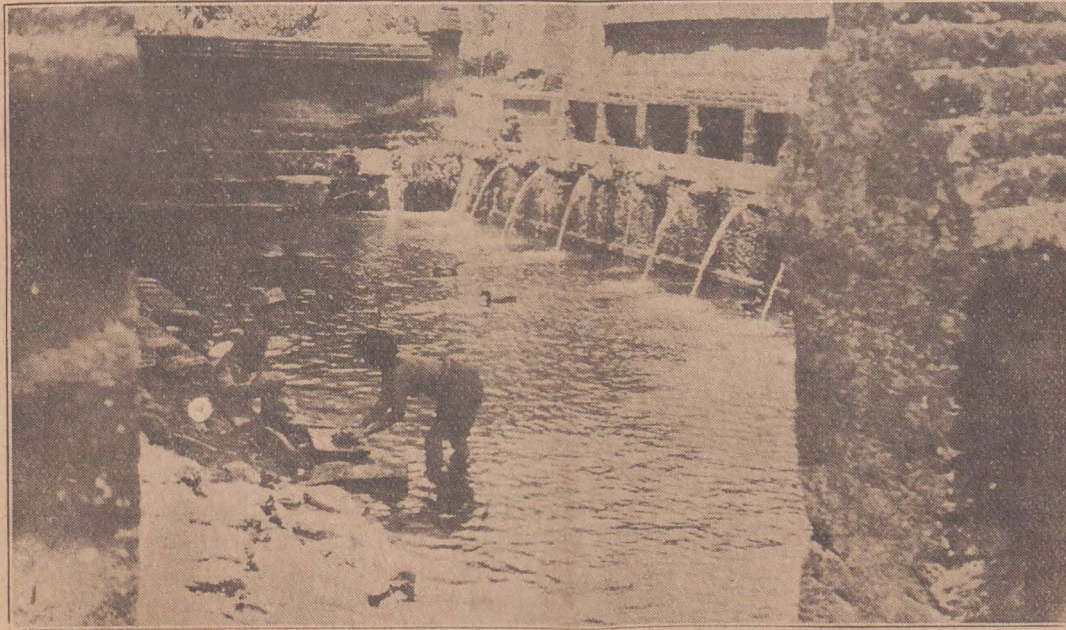
Ik heb sommige van hen in vele talen van deze overwinnende ervaring hooren getuigen.

Ik zou u er ook aan willen herinneren, dat Jezus verlangt en verwacht, dat Zijn volgelingen een heilig leven zullen leiden en zich

ons van den booze”, als dat gebed niet verhoord zou kunnen worden.

Is het in aansluiting op het voorgaande niet heel logisch, dat zulk een zegen heerlijk mogelijk kan zijn?

Zullen we de genade Gods beperken? Zullen wij tot den Heiligen Geest binnenin ons zeggen: „Tot hiertoe en niet verder”? Zullen we God



De Heilige Bronnen.

over den zegen daarvan zullen verheugen. Hij bad voor Zijn discipelen: „Heilig ze in Uwe waarheid; Uw Woord is de waarheid”. Welk een vergeefsche gebed zou dat geweest zijn, indien er geen mogelijkheid bestaan had voor de vervulling er van. Toen Hij sprak over de zegeningen van een rein hart, bedoelde Hij, dat het geheele karakter van den mensch rein gemaakt en gehouden kan worden.

Ook is het heel zeker, dat Hij Zijn discipelen niet geleerd zou hebben om te bidden „verlos

toelaten ons tot op zekere hoogte te redden, of van zekere tekortkomingen en zonden, en daarmee ophouden? Dat zou Zijner geheel en al onwaardig zijn.

Hij heeft Zijn Zoon in de wereld gezonden om voor haar te sterven, en heeft Hij den Heiligen Geest op ons uitgestort om de gids en bezieling van ons leven te zijn, opdat we een gedeeltelijke Verlossing zouden kennen? „Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?”

PAASCH-LIEDEREN.

OVERWINNAAR.

ONZE Heiland is verzezen,
Eeuwig zij Zijn naam geprezen!
Heem'len, zingt! herhaal het, aard:
Zie Zijn macht geopenbaard!

Vruchtloos liet men 't graf bewaken;
Zie Hem alle banden slaken,
Hij, Die 't woord des levens spreekt,
En de macht des doods verbreekt!

Halleluja!

Met Hem zullen wij herleven!
Dood, gij kunt ons niet doen beven!
't Graf heeft geen verschrikking meer,
Voor wie rusten in den Heer.

Wij zien op tot onzen Koning,
Die ons wacht in de eeuw'ge woning;
Hier ons deel van smaad en kruis,
Daar de rust in 't Vaderhuis!

HEILIGINGS- EN OPWEKKINGS
CONFERENTIES

geleid door

KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT

bijgestaan door den

ALGEMEEN-SECRETARIS EN EEN STAF VAN OFFICIEREN.

BANDOENG 13 — 16 APRIL.

Op Goede Vrijdag bijzondere sprekers:
Dr. K. Wielenga en Ds. R. C. Harder.

BATAVIA — 20 — 23 APRIL.

Bijzondere sprekers:
Vrijdag 21 April — Ds. B. Keers
Zaterdag 22 April — Mr. J. E. van Hoogstraten.
Zondag 23 April — Zendeling J. Iken.

SEMARANG 27 — 30 APRIL.

SOERABAJA 11 — 14 MEI.

MALANG 18 — 21 MEI.

MAGELANG 25 — 28 MEI.

Iedereen is hartelijk welkom.

Zie uit naar plaatselijke aankondigingen.

Wie maar wil.

Nooit! Het woord „wie maar wil” is evengoed op den geloovige als op den zondaar van toepassing. „wie maar wil” kan gered worden, en „wie maar wil” kan geheiligd worden. „Gij zult Zijnen Naam heeten Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden” (Matth. 1 : 21).

Zeker zal iedere oprechte ziel gevoelen, hoe onwaardig het is om het kwaad der zonde in te zien en toch in gebreke te blijven om naar volle bevrijding daarvan te verlangen en die te zoeken.

Op het feit, dat de genade en kracht van God den geloovige kunnen heiligen, werd, zooals we gezien hebben, door de schrijvers van het Nieuwe Testament met klem de nadruk gelegd. Zij roemden voortdurend in het feit, dat de Heiland de Zijnen van struikelen kon en wilde bewaren.

Hij zou kracht geven in verzoeking, daar Hij „in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest” (Hebr. 4 : 15). Een van de heerlijkste verklaringen in de Schrift heeft betrekking op den omvang van Zijn reddende kracht, „Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan” (Hebr. 7 : 25).

Mag ik er voorts op wijzen, dat alle werkelijk bekeerde menschen er in hun hart naar verlangen om het leven van Heiligheid te leiden en zich veroordeeld gevoelen, als zij van tijd tot tijd te kort schieten in deze ervaring?

Deze ontevredenheid met zich zelf vormt, indien ze gekoesterd wordt, een vruchtbare bodem voor geestelijken achteruitgang, want de zwakke ziel, die gevallen is, lijdt zulk een teleurstelling dat ze dikwijls tot het besluit komt, dat het geen nut heeft om „opnieuw te proberen”. Daarom zijn we zoo veelvuldig getuigen van het droeve schouwspel, dat zielen de nederlaag lijden door gevoelens, welke van Goddelijken oorsprong zijn. Indien hun verlangen, dat zeker van God komt, onmogelijk verwezenlijkt kon worden, dan zou het hun nooit medegedeeld zijn. En Jezus zou nooit beloofd hebben, dat degenen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, verzadigd zullen worden.

Het getuigenis der Schrift, zoowel als van alle heiligen, is duidelijk en overvloedig op dit punt: er is Volle Verlossing voor allen, die dit willen zoeken in oprechtheid en in het geloof. „Hij is machtig.”

**

De volgende maand: Hoe Heiligheid verkregen kan worden.

JESUS IS VERZEZEN!

JESUS is verzezen! Eere zij Zijn naam,
Eere zij den sterken Held!
Jezus is verzezen! Looft Hem al te zaam!
Hij heeft satans macht geveld.
Dood, waar is uw overwinning?
Waar is nu uw prikkel, hel?
Jezus heeft verwonnen, schoon de strijd was
Eeuwige eere zij Zijn naam! (fel);

Prijst den Heer! Zingt Zijn eer!
Aard en hemel stemmen samen.
Prijst den Heer! zingt Zijn eer!
Halleluja! Jezus leeft!

Zegevierend rees de Heiland uit het graf,
Nu niet meer met vloek belaen.
Allen worden vrij van zonde nu en straf,
Die berouwvol tot Hem gaan.
Englentongen moeten zwijgen,
Maar de mensch mag vrijelijk gaan.
Spreeken van zijn Heiland, Die is opgestaan,
En Die redt uit doodsgeweld.

Jezus is verzezen! Open staat de poort;
Toegang tot Gods troon is vrij.
„Die maar wil, mag komen,” is des Heeren
En dat woord is ook voor mij, (woord,
Door Zijn lijden geeft Hij vreugde,
Door Zijn dood het leven weer.
Is Hij dan niet waard te ontvangen alle eer
Nu en in alle eeuwigheid?

HIJ IS OPGESTAAN.

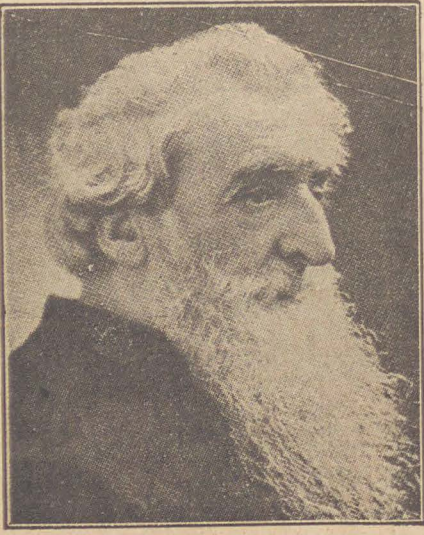
IN de stille morgenschemering
Daalden engelen zachtkens neder,
Toen de Zone Gods kwam weder
Vol van luister uit het donker graf!

Hij verrees, Hij verrees!
't Graf behield Hem langer niet;
Hij verrees! Hij verrees!
Dankbaar wijden wij nu Hem ons lied.

Welk een vreugde was Maria's deel,
Toen zij weer haar Heer ontmoette,
Die haar liefderijk begroette!
Vol aanbidding zonk zij voor Hem neer.

Zoo de Heer in 't graf gebleven waar,
Waar' niet onze hoop gevloeden?
Nergens hulp voor onze nooden!
Halleluja! Hij is opgestaan!

Halleluja! Hij, de Zegeheld,
Heeft den dood zijn macht ontnomen!
Iedereen mag vrij nu komen:
't Nieuwe leven vangt in Jezus aan.



WAT ZULT GIJ DOEN MET JESUS?

DOOR DEN STICHTER.

Joodsche menigte Jezus Christus hadden aangenomen, en Hem als Koning van hun hart hadden gekroond. Wie kan zich een denkbeeld vormen van het verschil, dat die beslissing in onze wereld gemaakt zou hebben? Geen mensch leeft zichzelf. Niemand kan de gevolgen van zijn gedrag voor zichzelf bepalen.

Deze ernstige overwegingen in aanmerking genomen, wil ik u nu vragen: „Wat zult gij doen met den gezegenden Heiland, en wat zult ge nu met Hem doen?”

Er liggen in dit opzicht verschillende wegen voor u open.

Wat zult gij met Hem doen? Niet — wat hebt gij gedaan? Wat zijt ge van plan te doen — in de toekomst, als ge sterven zult? Ik stel Hem voor u en eisch een antwoord op mijn vraag. Wat zult gij doen? Zal ik een paar wegen nader aanduiden?

Ge kunt Zijn Goddelijke zending ontkennen. Ge kunt zeggen, dat Hij een bedrieger was. Er waren velen in die dagen, die dat deden, en er zijn heden ten dage velen, die hetzelfde doen. Sommigen gingen zoover, dat zij zeiden, dat Hij den duivel had. Wat zegt ge daarvan?

Neen, daarmee zijt ge het niet eens. Wel, ge kunt uw behoefte aan een Heiland ontkennen. Ge kunt zeggen: „Ik heb geen ziel, er bestaat geen hiernamaals”, of ge kunt doen, alsof ge nooit gezondigd hebt en zeggen: „Er zal geen oordeel zijn; ik heb geen Heiland nodig”. Dat zeiden de Sadduceën, en er zijn duizenden in onze dagen, die hetzelfde zeggen.

Zult ge uw Heiland verwerpen?

Er is nog een andere weg — ge kunt Hem openlijk verwerpen. Ge kunt eenvoudig zeggen: „Ik wil Hem niet erkennen”. Er waren velen, die deze houding aannamen, toen Hij op aarde was. In plaats van Hem toe te laten in hun hart, zonden ze hem naar het ruwe Kruishout. Zie hun bloeddorstige oogen. Luister naar hun waanzinnige kreten. Zie hen op Zijn heilig gelaat spuwen, Hem in spotkleeders steken, en den vloek des Hemels over Zijn gezegend Hoofd afroepen. Zij gaven de voorkeur aan Bar-Abbas. Dat zeiden ze tenminste.

Ge kunt doen, alsof ge Hem aanneemt, uzelf met Zijn heiligen naam noemen, terwijl uw hart verre van Hem is. Er was een aantal menschen, die insgelijks deden, toen Hij op aarde was. Hij verweet het hun. „Wat noemt gij Mij Heere, Heere, en doet niet hetgeen dat Ik zeg?”

Wat zegt ge van een ledigen, krachteloozen, wereldschen vormchristen? „Neen,” zegt ge, „als ik ooit iets met godsdienst te maken zal hebben, dan wil ik het ware hebben. Ik zou geen huichelaar willen zijn.”

Er is nog een andere weg. Ge kunt de geheele zaak met onverschilligheid beschouwen. Er was een menigte in Jeruzalem op dien dag, die geen notitie nam van alles wat er gebeurde.

De winkels waren alle open. De koopers en verkoopers waren allen druk bezig. Huwelijksfeesten, wedstrijden, vermaken waren in vollen gang, terwijl de Zoon van God aan het Kruis hing. Men was onverschillig. Men gaf er niet om.

Ge kunt tusschen de partijen doorzeilen. Ge kunt de partij van een lafaard spelen op de manier van Pilatus. Wat denkt ge daarvan?

Zie naar Pilatus. Hij was vóór Christus en wilde Hem loslaten, indien hij dat kon doen, zonder de gunst van het achtenswaardige publiek te verliezen, en zonder in moeite te geraken met Ceasar en zonder zijn plaats te verliezen; liever dan deze risico te loopen, liet hij toe, dat onze gezegende Heer een gruwzamen dood tegemoet ging.

Maar dat was niet half Pilatus' overtreding. Hij verwierp Christus niet alleen om deze zelfzuchtige overwegingen, maar trachtte zichzelf te verontschuldigen door de blaam op iemand anders te werpen.

Bevindt iemand zich op datzelfde spoor? Is iemand bezig Christus te verwerpen en te trachten, de verantwoordelijkheid op iemand anders te schuiven?

Kroont Hem als uw Koning.

Er is nog een karakter, welks voorbeeld ge kunt volgen. Hoe zoudt ge het vinden omeen Judas te zijn? Wilt ge uw Heer verraden en verkoopen als Judas deed?

O, afvallige! Eens waart ge een Soldaat van het Kruis. Ja, ge hadt God lief, ge preest Hem, ge zwoert, dat ge voor Hem zoudt sterven, en toen hebt ge Hem verlaten.

Waarom hebt ge uw Heer verlaten? Hoeveel hebt ge voor uw overtreding ontvangen? Judas kreeg dertig zilverlingen.

Hoeveel van den prijs hebt ge behouden tot op dit uur? Wat was het? Een winkel? Een vrouw? Een echtgenoot? Mooie kleeren? Een voetbal? Zooveel per jaar?

Heeft de prijs aan de verwachtingen beantwoord? Bij Judas niet. Zijn verraad bracht hem verachting en wanhoop op aarde. Het zou u geen voldoening geven, noch in den tijd, noch in de eeuwigheid.

Er is nog een andere weg, dien ge kunt inslaan, en dien beveel ik u van ganscher harte aan. Ge hebt dien al vele dagen voor u gezien. Ik stel hem u nog eens voor. Het kan misschien de laatste kans zijn, die ge hebt om de goede keuze te doen.

Kniel neer aan de Zondaarsbank, neem dezen gezegenden Jezus aan als uw Heiland, en onderwerp u aan Zijn gezag.

Laat iedere zondesmet wegwasschen door Zijn bloed, kroont Hem als den Koning van uw hart en strijdt voor Hem al de dagen uws levens. Dat zou ik doen, indien ik u was. Dat is, wat ik meer dan zestig jaar geleden gedaan heb.

heb nooit iemand kwaad gedaan. Ik heb altijd een goed, fatsoenlijk, moreel leven geleid, daarom kan ik niet inzien, waarom ik bij de verworpingen van de schepping ingedeeld moet worden, en een verandering moet ondergaan, die misschien noodzakelijk kan zijn voor hen”.

Mijn vrienden, het was juist een van uw klasse, wien de Heiland deze noodzakelijkheid verklaarde. Nicodemus was een geerd en moreel hoogstaand en een zeer godsdienstig man op zijn wijze, een meester in Israel; en toch verzekert Jezus hem telkens en telkens weer, dat noch hij, noch eenig ander, het Koninkrijk Gods binnen kan gaan, zonder deze nieuwe geboorte.

Ziet ge, deze verandering moet in het hart plaats hebben, niet alleen in het uiterlijke leven; en uw hart is even slecht als dat van ieder ander! Indien ge dit betwijfelt, stel uzelf dan even een paar vragen, Gij zegt, ik doe geen van de slechte dingen, die ge aanhaalt, misschien niet, maar waarom? Uw omstandigheden zijn beter geweest. De beperkingen der Voorzienigheid, zulke als goede vrienden, opvoeding, Christelijke invloed en andere dingen, hebben uw uiterlijk leven geregeld, niet omdat uw hart iets beter is. Zonder die beperkingen, zoudt ge even slecht geweest zijn als een ieder om u heen.

Maar hoewel ge uitwendig niet slecht zijt, hebt ge niet voldoende bewijzen van uw innerlijke slechtheid op ander gebied? Bijvoorbeeld: Ge zijt er u van bewust dat ge geen echten godsdienst bezit. Ge beweert zelfs niet dat ge het hebt. Gij beoefent geen enkele van

(vervolg pag. 5 kol. 2).

Een Paaschboodschap

Opstan

Het opstandingsfeest, symbool van nieuw leven gevierd.

Na het diep-treurige tafereel dat de discipelen terug keerden naar hunne dorpen en hunne netten van menschen was beëindigd. Was God niet overtuigd niet veroordeeld en gedood? Was het niet duidelijk, waarin zij zouden arbeiden?

Dit waren echt-menschelijke gedachten; en o hun dagelijksche bezigheden.

Maar wie kan niet de verbazing van Petrus vrouwen verneemt: Hij is opgestaan! Hij is verrezen loovig werd Petrus overtuigd toen hij, in het graf bli

Simon Petrus, de vurige volgeling van Jezus voor zichzelf, en dan verspreid de blijmaar zich do niet meer in het graf, maar Hij is opgestaan en heef

Thomas, de ongelovigste van allen, zeide: „Ik en mijnen vinger steke in Zijne zijde, ik zal geensz met zijn eigen handen. Zeker, men zegt dat de E onmogelijks kan hij maar niet op het eerste gerucht a

Het doet hem dit uitroepen! . . . En als Je roept uit: „Mijn Heer en mijn God!” alsof hij zegge En dan spreekt Christus over het WARE geloof: „zullen geloofd hebben”.

De discipelen volgden den verrezen Heiland v volke verkondigd dat Hij, de Zone God's, uit den do de levend makende kracht van Christus ervaren, ook geopenbaard, omdat de Heer is verrezen in ons hart.

Laat ieder Christen op dit Paascheest juichen, lijk opgestaan en leeft in ons hart! Laat ieder Christe tijdig bekend gemaakt worden aan de volken die bidden en liefhebben.

Dan eerst zal het een waar Paascheest zijn, v nieuw leven en vreugde in ons komt door de overtu als wij in Zijn gemeenschap leven en wandelen!

Mogen er velen zijn die op dit Paascheest tot Heiland en Verlosser is; zoo zullen zij het leven om

NIEUW LEVEN.

DOOR WIJLEN

MEVROUW GENERAAL WILLIAM BOOTH.

Vervolg.

Vele menschen zeggen dat Godsdienst hen zal berooven van alles wat tot nu toe de vreugde van hun leven geweest is. Ja, maar de vreugde van uw leven zal dan veranderd zijn, uw verlangens zullen veranderd zijn. Hebt ge nooit gehoord van menschen, die in een ernstige ziekte hun verlangens naar dingen verloren, waarvan zij vroeger erg veel hielden? Wel, dat is precies wat God doet voor de ziel. Hij neemt het verlangen weg naar de dingen, die vroeger in hun ongeredden toestand de vreugde van hun leven was, en geeft hen nieuwe doeleinden en interessen in hun leven. De oude dingen zijn voorbijgegaan en alle dingen zijn nieuw geworden.

Maar verder zou ik u de noodzakelijkheid van deze groote verandering aan willen toonen, — waarom de Heiland er zoo absoluut op staat; hoewel zeker het feit, dat Hij erop staat, reeds genoeg behoorde te zijn.

Daar de mensch de opstandeling is, die de Goddelijke wetten verbroken heeft en zichzelf daarbij van Gods Koninkrijk buitengesloten heeft, was het aan God om de condities vast te stellen, waarop Hij hem terug wilde ontvangen.

God heeft deze voorwaarden vastgesteld, en niet minder dan drie keer heeft de Heiland ze in deze paar verzen neergelegd. Het is nutteloos om er tegen te schoppen of hen te veronachtzamen. Wij kunnen dat doen, als we willen,

maar dat zal er niets aan veranderen. God zal van hen niet afwijken om onzen tegenstand tegemoet te komen.

Zoals we in het begin reeds opmerkten is het niettemin geen willekeurige regeling. God heeft altijd goede redenen voor wat Hij doet, en in dit respect ligt de absolute noodzakelijkheid in den grond van het geval. Deze noodzakelijkheid komt voort uit het feit, dat alle harten van nature reeds ontaard zijn, en daardoor in disharmonie met God en ongeschikt om de voorrechten en plichten van Zijn Koninkrijk te aanvaarden.

Vraagt er iemand om bewijzen voor deze ontaarding? Wij zouden het getuigenis van den Bijbel kunnen aanhalen, en vele passages kunnen opnoemen, die direct of indirect aantoonen dat het menschelijk hart boven alle dingen bedriegelijk is, en wanhopig slecht.

Wat zegt uw eigen hart? Ah, daar is de moeilijkheid. Gij geeft dadelijk toe dat een gedeelte van het menschelijk ras ontaard is; en als de Heiland Zijn verklaring tot degenen had beperkt, die openlijk slecht zijn en laag staan, dan zoudt ge dadelijk de noodzakelijkheid ervan toegeven.

Maar als Hij verklaart, dat iedereen opnieuw geboren moet worden voor hij het Koninkrijk Gods binnen kan gaan, dan ontdekt ge dat Zijn verklaring ook uzelf insluit, en hen die ge liefhebt; en uw hart zegt: „ik ben nooit een dronkaard of immoreel, of goddeloos geweest; ik



van den Kommandant.

ingsfeest.

rdt met blijdschap en vreugde in ieder Christenland

dden bijgewoond waren ze zoo teleurgesteld, dat zij de veronderstelling dat nu hun loopbaan als visschers n? Was hun ideaal niet vernietigd? Was Christus reeds thans het einde gekomen was van het Konink-

de discipelen menschen waren keerden zij terug tot

rrijpen als hij de boodschap van de engelen door de oewel eerst verslagen en onthutst, twijfelend en onge-

d, wèl de zweetdoeken zag, doch niet zijn Meester. oft niet op het gezag van de vrouwen, maar hij ziet

uzalem en door het Heilige Land: Jezus Christus h geopenbaard aan Zijne discipelen.

ik in Zijne handen niet zie het teeken der nagelen gelooven." Hij wil zien met zijn eigen oogen, tasten

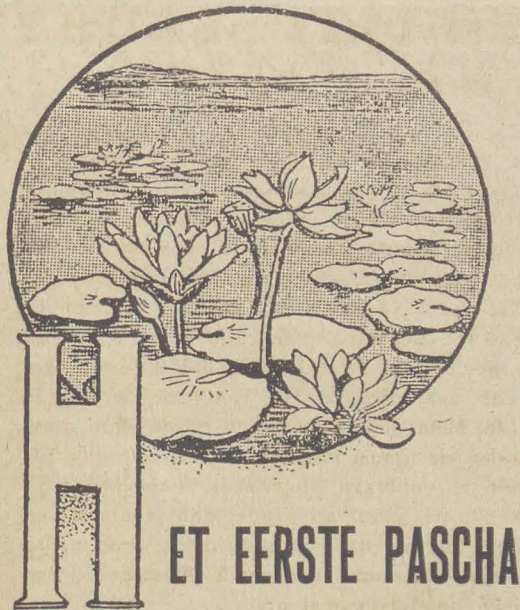
waarlijk is opgestaan, maar iets zoo twijfelachtigs en men.

Zich dan aan Thomas openbaart is hij verslagen en "hoe is het toch mogelijk dat ik zoo ongelovig was".

zijn zij die niet zullen gezien hebben, en nochtans

bij. Zij hebben het Levenszaad uitgedragen, en den as verzezen. Ook wij hebben gezien, ook wij hebben

kunnen getuigen van nieuw leven dat in ons leven is



HET EERSTE PASCHA

ZWAAR hing de duisternis over Egypteland. En donkerheid spreidde ook haar vlerken over het land Gosen, waar de Israëlieten woonden.

Maar licht was in hun woningen, vrolijk licht. Ja, de nacht was gekomen, maar hij kon dat licht niet verdonkeren. Het was het licht der verlossing, het licht van de eindelijke redding. Want deze nacht was de Paaschnacht.

Het was de laatste nacht van gevangenschap en gebondenheid.

't Zou de eerste worden van vrijheid; vrijheid voor het heele volk; vrijheid voor altoos! Licht was het in de woningen. En blijdschap heerschte er; de hoop leefde, de hoop op uitredding.

't Paaschmaal stond gereed; 't lam was geslacht en bereid: het brood stond op de tafel, en de bittere saus.

En rond de tafel zouden zich straks de huisgenooten scharen; grooten en kleinen, ouders en kinderen.

Reisvaardig waren ze reeds; het lange kleed opgeschort met den leeren riem.

Ook in het huis van Harim. Neen, niet allen. Een niet. Die eene lag op een rustbed. Het was de zoon van Harim. Ach, hij kon niet als de anderen. Krank was hij, o zoo krank. Al maanden lang. Deze nacht was voor hem een schrikkelijke. In dezen nacht zou de Doodsengel door het land trekken en alle eerstgeborenen slaan.

Adin was de eerstgeborene. Zou de Engel des Verderfs ook hem slaan? Of zou deze Paaschnacht voor hem worden het begin van een nieuw leven?

Onrustig bewoog zich Adin op zijn leger. „Vader!” riep hij met zwakke stem. „Mijn zoon,” zei Harim, en hij boog zich over zijn eerstgeborene.

„Vader, is het bloed al gesprengd aan de deurposten?”

„Ja, mijn zoon, het bloed is gesprengd!” Adin lag enkele oogenblikken stil.

Toen klonk weer zijn stem: „Vader!” En weer boog de zorgzame Harim zich over zijn eerstgeborene.

„Mijn zoon,” zei hij. „Vader, is het bloed al gesprengd? O, Vader, ik moet sterven, als het bloed niet aan de deurposten is!”

Angst, groote angst donkerde in Adins oogen. „Wees gerust, mijn zoon,” zei Harim. „'t Is alles in orde, wees gerust.”

Weer bleef Adin een poos stil liggen. Maar de angst liet hem geen rust. „Vader! Mijn vader!”

En opnieuw boog Harim zich over zijn eerstgeborene.

„Mijn zoon,” sprak hij.

„Vader, o vader, is het bloed gesprengd? O, Vader, ik ben een kind des doods, als 't niet gebeurd is. Vader, o Vader!”

Adin greep Harims hand als in doodsangst vast.

„Luister, mijn zoon,” trachtte Harim gerust te stellen, „ik heb zelf het lam geslacht!”

„En het bloed, vader, het bloed?”

„Ik heb Amram, onzen ouden knecht, geboden,

dat hij het zou strijken aan de dorpels van de deur, Adin. Wees nu gerust, mijn zoon!”

Adin legde het hoofd op de peluw.

Hij sloot de oogen. Maar nog woelden de onrust en de angst in zijn hart.

En opnieuw klonk zijn stem, nu gejaagd en stootend: „Vader, mijn Vader!”

En voor de vierde maal boog Harim zich over zijn beminden zoon. „Mijn zoon,” sprak hij, teer en geduldig.

„O Vader, Vader, wéét gij het wel zeker, dat Amram het bloed aan de posten streek? O Vader, als hij het eens had vergeten; o, Vader, dan ben ik een kind des doods!”

„Wees gerust, Adin, mijn zoon. Amram is te vertrouwen. Maar ik zal zelf gaan zien!”

Harim vertrok. Hij bleef een heele poos weg. In spanning wachtte Adin zijn komst. Daar klonken voetstappen. Daar was Vader! Adins oogen, hol en groot, vroegen.

„O, mijn zoon, Amram had het toch vergeten.

Ik heb nu een bundeltje hysop genomen, zelf heb ik het bloed aan de posten gestreken. Alles is nu in orde, Adin. Wees nu gerust!”

Adin legde het moede hoofd neer. Toch nog bijna te laat! Maar nu was het goed.

Nu was alles in orde Ja? Alles? O, als eens Neen, dat kon niet. Vader zou niet liegen. Maar toch . . . „O, ik ben een kind des doods, een kind des doods,” gilte hij eensklaps. „Vader, Vader, breng me naar de deurposten. Breng me er naar toe. Ik wil het zien, zien!”

„Toen nam Harim in groot medelijden zijn zieken zoon in zijn sterke armen. Hij voelde, hoe Adin sidderde van angst en onrust; hij voelde den koortsgloed jagen . . . Hij bracht Adin naar buiten.

Toen werd Adin stil, heel stil. Hij zag het, het bloed was aan de posten! Nu was het goed. Nu kon hij rusten. De doodsengel zou voorbijgaan.

Paaschen was het voor Adin . . .

(Overgenomen.)

(Vervolg van pag 2.)

Men bereidt een grootelijkenverbranding voor. Een zeer interessant schouwspel, zonder twijfel een machtige demonstratie, vol van kleurige pracht en loeiende vlammen. De ziel van de arme doode moet daardoor van het lichaam bevrijd worden. En dan waarheen? Weer in een ander lichaam, in een hooger of lager wezen, geheel naar de verdienste van het geëindigde leven. En zoo gaat het verder tot in het onbestemde, alle individualiteit oplossende „Nirwana”, in het nevelachtige bestaan van de beëindigde Hindoeziel.

O lieve Heer, wij danken U dat Gij voor ons iets zooveel hoogers, en kostbaarders bereid hebt. Wij danken U voor de macht der Opstanding, voor de jubelende overwinning over den dood, het lichaam en ook over den geest. Wij danken U voor Uw verlossingwerk, en voor dat heerlijke vooruitzicht, dat zalige hopen, al dat wonderbare, dat Gij Uw kinderen belooft, voor den diepen vrede, dien Gij kunt geven.

Ook de Balineezen zullen eens ontwaken! Zij zullen door den Heer onderwezen worden. „Want de aarde zal vol van de kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken”.

Dan zullen de Balineezen hunne kinderen vertellen hoe eens hun harten de afgoden behoorden, en zij zullen uitroepen: Wij zijn van den dood tot het leven gekomen. Halleluja!

De T. J. L. S. op reis.

In ons Leger gevoelen wij dat wij steeds meer er voor moeten in gaan de jeugd voor God te winnen. Zoo is de overtuiging ook van onze T. J. L. S. die enkele dagen geleden weer naar het centrum terugkeerde na een reis door midden Java.

Djocja. Hier werd er een mooie kindersamenkomst gehouden. Er zijn daar vijf compagnien in werking en alles is goed geregeld. 's Avonds had de inzegening plaats van 5 plaatselijke officieren van het Jongelieden-werk.

Magelang. De Adjudante was verheugd over de buitengewone mooie opkomst en de groote belangstelling voor den Liefdebond. 's Avonds mocht de Adjudante een heerlijke, echte Leger des Heils Soldatensamenkomst leiden, waar 2 van de makkers in 't openbaar een nieuwe toewijding maakten aan den Heer.

Poerworedjo. Hier waren de kinderen een en al belangstelling want de prijsuitdeeling zou plaats hebben. En wie zal zeggen of de ouders niet even blij waren?

Een bijzondere gebeurtenis was de inzegening tot Jong-soldaat van Jansje, het dochtertje van de Adjudants Jansen die in bevel zijn van dit Korps. Het spreekt vanzelf dat deze inzegening grooten indruk maakte op al de aanwezigen. God zegene de kleine strijdster.

Een ziel kwam tot den Heer.

Bandoeng 2. Hier heeft de Adjudante de Heiligingssamenkomst geleid op 19 Maart, de J. L. Zondag. De opkomst was zeer mooi. De J. L. werkers en Korpskadetten waren in 't front en verleenden goede hulp. Aan het eind van deze samenkomst kwamen twee makkers naar voren om zich opnieuw aan den Heer te wijden. Halleluja!

Oproep.

Jonge, sterke, flinke Christenen van allerlei landaard en beiderlei kunne, die, bekeerd zijnde, zich geroepen gevoelen om zich geheel te geven voor het Werk in Gods Koninkrijk, genegen hard te werken en bereid daartoe opgeleid te worden tot officier van het Leger des Heils, kunnen zich schriftelijk om inlichtingen wenden tot Kommandant J. W. De Groot, Hoofdkwartier, Leger des Heils, Jabastraat 16, Bandoeng.

(Vervolg van pag. 4. kol. 3.)

de plichten en oefeningen die de Godsdienst u oplegt. Ge hebt nooit waarlijk berouw gekend en de zonde verlaten. Gij bidt niet werkelijk en leest niet geregeld in Gods woord. Gij probeert niet eens om God met uw geheele hart lief te hebben, en uwen naaste als uzelve. Neen, ge leeft in onverschilligheid tegenover God, en veronachtzaamt beide Zijn wetten en Zijn Evangelie.

Welk ander bewijs kunt ge verlangen van de ontarding van uw hart dan dit? Maar weet ge, gij hebt niet alleen geen waren godsdienst maar er is ook veel in uw hart, dat tegen God is. Gij koestert harde en oneervolle gedachten over God. Uw hart staat dikwijls tegen Zijn regering op, opdat ge aan uw eigen slechte neigingen toe kunt geven en uw opstandige wil staat openlijk tegen Zijn wenschen op. Gij weet dat God u beveelt u te bekeeren en de zonde te verlaten, dat Hij vraagt om uw hart en uw liefde, en dat Hij van u vraagt uw plannen en doeleinden te voegen naar Zijn wil. Maar systematisch veronachtzaamt gij beide en ge vormt hen naar uw eigen gemak, genot, voordeel of ambitie. Met al de moraliteit, waarop gij u zoo vaak laat voorstaan, hebt ge vele dingen gedacht, gevoeld, verlangd en gedaan, waarvoor uw eigen hart u heeft beschuldigd, en die ge voor niets ter wereld aan anderen zoudt willen bekennen. Ik vraag u, waarom gij zoo gedacht en gehandeld hebt in tegenstelling van de aanwijzingen en vermaningen van uw geweten? Omdat uw hart ontard is, losgemaakt van God en gegeven aan uzelf en den duivel.

Daarom, ziet ge niet hoe deze ontarding van uw hart u ongeschikt maakt voor het Koninkrijk Gods? De ware godsdienst is door liefde

gedreven gehoorzaamheid. Het eerste en grootste gebod is dit: „Gij zult den Heer uwen God liefhebben met uw geheele hart.” Hoe kan een mensch God liefhebben als zijn hart van Hem verreemd is, en vol is van zonde en opstand en zelfzucht? Onmogelijk! En dit is de reden waarom ge het Koninkrijk Gods niet binnen kunt gaan zonder opnieuw geboren te zijn.

Gij zegt: „ge kent de moeilijkheden van mijn leven niet”. Neen, dat doe ik ook niet, maar ik weet dit: al waart ge ook door een legioen duivels bezeten, indien ge maar gewillig zijt, God is machtig en gewillig om hen uit te werpen, en den Geest uws gemoeds te vernieuwen. Ik weet dat een heel legioen van hen Zijn macht niet kunnen weerstaan, als ge alleen maar aan Zijn voeten neer wilt vallen en dat eene punt van tegenstand op wilt geven, wat het ook moge zijn, dat tusschen u en God staat. God heeft Zich verbonden u binnen te brengen indien ge zelf gewillig zijt in het Koninkrijk geboren te worden.

Gij zegt, ik verlang het: ik wensch een nieuw schepsel in Jezus Christus te zijn. Ik zou gaarne in staat zijn om de voorrechten en vreugden van het Koninkrijk Gods te kunnen genieten; maar er is een ding dat in den weg staat! Ah, dat is de reden, waarom velen uwer zoo lang erbuiten blijven staan! Wilt ge nu tot het punt komen en dat „iets” onder de voeten treden? Indien ge wilt, dan strekt de sterke hand van den Almachtige zich naar u uit, en de Goddelijke Hand zal u grijpen en u in den vloed dompelen, den reinigenden vloed van het bloed van uw Verlosser: en ge zult weten wat het beteekent, wedergeboren te zijn, een nieuw schepsel te worden in Jezus Christus. Moge de Heer u helpen om juist nu te gehoorzamen!

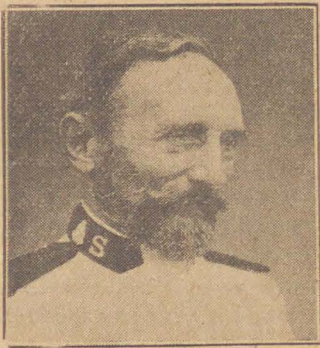
KOMMANDANT EN MEVR. DE GROOT LEIDEN SAMENKOMSTEN IN BANDOENG.

Luit. Kol. Dr. en Mevr. Wille verwelkomd.

Velen waren samengekomen in de Congreszaal te Bandoeng, om Luit. Kolonel Dr. en Mevrouw Wille een hartelijk welkom te geven.

Kommandant en Mevrouw de Groot hadden de leiding. Een krachtig gezongen openingslied bracht een vreugdevolle en opgewekte stemming, die ook het verder gedeelte der bijeenkomst kenmerkte. Daartoe werkte ook de frissche muziek van het Jongenshuis-muziekkorps mede.

Mevrouw de Groot vroeg den zegen van God op dit samenzijn, waarna de Kommandant het woord nam.



Op de hem eigen wijze wist de Kommandant zijn gehoor te boeien, toen hij verhaalde van zijn eerste ontmoeting met Dr. Wille, en diens vertrek naar Nederlandsch-Indië, in dienst van het Leger des Heils. De Kommandant schetste de moeilijke omstandigheden waaronder de dokter den eersten tijd zijn werk deed; hoe later het Ooglijders Hospitaal op het heuvelterrein Tjandi verrees, waar de dokter jarenlang zijn zegenrijk werk voortzette. De Kommandant eindigde zijn toespraak met de Kolonels Gods besten zegen op hun verblijf te Bandoeng toe te wenschen.

Nadat het Hoofdkwartier-zangkoor, onder leiding van den Algemeen Secretaris, een lied gezongen had, kreeg dokter Wille het woord, die den Kommandant en de aanwezigen dankte voor het hartelijke welkom hem en Mevrouw Wille gegeven. De dokter gaf een korte beschrijving van zijn levensloop en bracht dank aan God voor Zijn zegen en leiding.

Nog een lied werd gezongen, waarna de Kommandant een gedeelte uit Gods Woord voorlas en dit verder verklaarde. De Kommandant schilderde het aandachtig luisterend publiek den geloofsman Elia, die in het kleine wolkje, dat daar aan den horizon zichtbaar werd, de

aankondiging, de belofte zag van de stroomen regen die gewis zouden komen.

„Dat ook wij, met een even krachtig geloof, nu zullen acht geven op de teekenen die ons thans reeds de groote zegeningen, die God zekerlijk in de aanstaande Conferenties zal uitstorten, doen onderkennen”.

„Om de geestelijke rijkdom, die die dagen zekerlijk zullen brengen, ten volle te kunnen aanvaarden, is noodig de voorbereiding van een biddend opzien en verlangend verbeiden, is noodig een geloof als Elia bezat”.

Met de bede dat aller hart dus moge worden voorbereid om Gods overvloed van zegeningen straks te kunnen ontvangen, werd deze bijeenkomst gesloten.

DE KOMMANDANTS IN BANDOENG II.

op Woensdag, 15 Maart '33.

Het groote aantal geuniformde Heilssoldaten dat de zaal van Bandoeng II geheel vulde, deed verwachten dat de samenkomst, die door de Kommandants geleid zou worden, een echt geestdriftige, gloedvolle bijeenkomst zou worden. En die verwachtingen werden bewaarheid. Liederen, gebeden en koren wisselden elkaar af; vormelijkheid was hieraan vreemd — het was een uiting van bruisend en tintelend geestelijk leven.

Nadat zoo de harten waren toebereid voor de boodschap van den Kommandant, las deze een gedeelte uit den Bijbel voor. De toespraak die volgde was een aanmoediging, een opwekking, om niet tevreden te zijn, en het voldoende te achten, als men zelf gered is, doch dan zijn uiterste kracht in te spannen om anderen hetzelfde geluk deelachtig te doen worden.

Na de toespraak van den Kommandant kregen de Heilssoldaten gelegenheid een kort, krachtig getuigenis te geven, waarvan velen gebruik maakten. Gods Naam en de reddende kracht van Jezus werden verheerlijkt en geprezen.

Tenslotte sprak Majoor Taylor, die het wonder van verlossing, en reiniging, dat volbracht kan worden in 's menschen hart, door eenige treffende voorbeelden verduidelijkt.

Toen nu de Kommandant hen, die dien zegen nog niet kenden, die nog in duisternis verkeerden, uitnoodigde hun hart aan den Heer te geven, kwamen twee zielen tot den Heer.

God zij de eer!

W. P.



ALLEEN — EN TOCH NIET EENZAAM. door de Terr. G. B. Secretaresse.

Een van de opmerkelijke feiten, die aan de Paaschgebeurtenissen verbonden zijn, is dat Jezus menschelijkerwijze gesproken-meestal alleen was. In den tuin van Gethsemane werd Hij alleen gelaten, terwijl Zijn discipelen sliepen. Hij ging alleen naar het kruis, de zonde en schande van een geheele wereld met Zich torsende. En Hij kwam alleen uit het graf. Geen menschelijke hand hielp Hem de ketenen des doods af te breken.

Maar, was Hij alleen? Neen, halleluja, Hij werd door Zijn Vader geholpen. God kende Zijn lijden en eenzaamheid en Hij wist van de gewilligheid en onderworpenheid van Zijn Zoon en Hij hielp Hem den geheelen tijd.

Laat dit een groote bemoediging zijn voor de eenzamen. Het is waar, dat we bij tijden het gesproken woord van een geliefde stem missen, of dat wij ons eenzaam gevoelen, zelfs temidden van vele anderen. Kunnen deze gebeurtenissen in Christus' leven ons dan niet helpen? In Zijn Woord vinden wij ontelbare beloften voor hen die zich eenzaam gevoelen. „Ik zal U niet begeven en zal U niet verlaten” is een groote troost voor hen die zich alleen gevoelen. Indien God met ons is, zijn we in staat om overwinnaars te zijn — zooals Hij was. Want God gaf Zijn Zoon niet alleen om te leven en dan te sterven, maar God dank Hij verrees; en Hij kan in onze harten blijven leven. Zijn tegenwoordigheid zal ons rust geven niettegenstaande alle stormen buiten.

Indien Uw weg een eenzame mocht wezen, zie dan op tot Jezus, die U alle genade zal geven die ge noodig hebt om hart aan dag voor Hem te leven, en dan zal de Paaschvreugde ook de Uwe zijn.

GEZINSBOND BANDOENG EN BATAVIA.

Bandoeng 2.

Deze afdeling verheugt zich in een gestadige groei. In een samenkomst geleid door Mevr. Kommandant de Groot waren er 35 zusters aanwezig. Heerlijk hebben wij genoten van de leerrijke toespraak van Mevrouw de Groot, en onze ziel werd daardoor rijkelijk gezegend.

Batavia 2.

Wat hebben de zusters in Batavia 2 hun best gedaan om Mevrouw Taylor te laten zien dat zij ook niet achter willen blijven bij anderen. Wij hadden een heerlijk uurtje met elkander, en zeker ging er geen een naar huis zonder te weten dat Gods zegen ook hun deel was geweest. Een flink ledental toont aan dat de Gezinsbond ook hier gewaardeerd wordt.

LEGER DES HEILS BOEKHANDEL. JAVASTRAAT 16, BANDOENG.

NU VERKRIJGBAAR:

De Heilige Geest en Ons Leven	f 2.50	Door Dr. S. Brengle.
Mijn Jordanertjes	f 2.25	„ Envoy A. v. Vlaardingen.
Leven, Lieven, Loven	f 1.75	„ Mevr. C. Oliphant-Schoch.
't Hart naar Boven	f 1.65	„ Mevr. C. Oliphant-Schoch.
Voetsporen van Christus	f 2.20	„ Hugh Redwood.
Veldtocht der Liefde	f 7.—	„ Harold Begbie.
De Navolging van Christus	f 2.—	„ Thomas á Kempis.

Ook een ruime keuze Meisjes- en Jongensboeken van f 1.25 tot f 3.—
Bijbels. Liederenboeken. Teksten.

VERLATENHEID!

DOOR ENVOY VAN VLAARDINGEN.



Van het boek Job gaat een wondere b'koring uit. Waaraan deze is toe te schrijven? Misschien heeft de prachtige taal hierop haar invloed; zij klinkt ons soms tegen als een verheven gedicht. Hoor slechts hoe over den Hemel geschreven wordt: „Daar houden de boozen op van beroering, daar rusten de vermoeden van kracht, de groote en de kleine is daar; de knecht is er vrij van zijn heer; hij hoort er de stem van den drijver niet meer”.

Mogelijk ook is de boeikracht zoo sterk, omdat het een boek vol raadselen is, en er in den denkenden mensch altijd de zucht leeft, tot de oplossing der dingen, waarvan de duidelijkheid maar niet voor het grijpen ligt, te geraken; en het geeft hem vreugde, als hij de lichtende waarheid uit het donker te voorschijn kan doen treden. Maar ongetwijfeld spreekt het op zoo onmiskenbare wijze tot het hart, omdat het het levensverhaal bevat van een mensch, in de hoogste beteekenis van het woord: een mensch, die zijn God op het zeerst liefhad en toch van dien God, Die zijn leven was, verlaten scheen; een mensch die de zaligste vreugde des levens in al haar stralende blijdschap gekend had en die ook wist wat verlatenheid — van God en menschen — zeggen wilde.

En omdat onze weg, de weg van den Christen, zoo menigwerf over lichtende bergtoppen en door het donker van valleien gevoerd wordt, en velen onzer den weedom van nameloze verlatenheid hebben leeren kennen, daarom spreekt het Jobboek tot ons een taal die wij verstaan kunnen, omdat het ons bij onzen levens gegaan is als dien geloovige uit den ouden tijd. Wel was de verlatenheid van Job een geheel andere dan wij, menschen van den modernen tijd, die kennen; wij zijn niet gezeten, ver buiten ons huis op een aschhoop, terwijl het lichaam met booze zweren overdekt is en schijnheilige, zelfgenoegzame vrienden komen om ons te troosten. Wij hebben een huis, en als wij geen beschuttend dak zouden hebben, dan heeft de barmhartigheid wijdgeopende deuren, en voor het zieke lichaam staan de liefdezusters klaar, om met bekwame handen de wonden te reinigen en het vuur der branding eruit weg te nemen, waar Job niet anders dan een potscherf had. Maar in de, met vele lampen verlichte huizen, waar een feestvierende menigte en de dansende jeugd vreugde bedreven, of in de stille ziekenzalen, waar in het gedempte schijnsel der nachtluchten de zorgende zusters geruischloos rondgingen, heeft immers de verlatenheid ons aangegrijsd en hebben we haar kouden greep om het hart gevoeld en scheen het, of ook wij van God en menschen verlaten waren.

Job echter wist in het diepst zijns harten, dat er geen absolute verlatenheid van God bestaan kon; al zou hij, van het stoffelijk omhulsel ontdaan, in de diepte der hel afdalen, dan nog zou hij zich met God verbonden weten. Maar toch was die schijnbare afwezigheid van Gods hand in zijn leven hem tot een diep schrijnende smart, en zooals een kind in nood de handen naar moeder uitstrekt — het zinnebeeld van hulpbehoevendheid — zoo strekt een mensch in angst en nood de handen tot zijn God uit. Dat wilde ook Job doen, en toen kwam het woord van Zofar tot hem, Zofar, die in Jobs rampspoed een ver-

gelding voor bedreven kwaad zag, zooals in dien tijd de gangbare meening was, ziekte en tegenslag als gevolg van begane zonden — een meening, die ook nog heerschte, toen Jezus den blindgeborene genas; immers, men vroeg Hem: „Wie heeft gezondigd, deze of zijne ouders”. — Waarop het afdoend antwoord van den Heiland volgde: „Noch deze, noch zijne ouders; maar dit is geschied, opdat de heerlijkheid Gods openbaar zal worden”.

Dit woord van den Alwetende, had Zofar echter nooit vernomen, en dus is het hem niet ten kwade te duiden, dat hij achter Jobs ellende verborgen zonden waande. Het woord, dat Zofar tot zijn ouden vriend sprak, bevatte voor Job, en in hem voor ons allen, den besten raad, dien hij ontvangen kon: „Indien gij Uw hart bereid hebt, zoo breidt uwe handen tot Hem uit. Indien er ondeugd in Uwe hand is, doe die verre weg en laat het onrecht in Uwe tenten niet wonen”. Job wilde de handen tot zijn God uitbreiden, omdat hij zonder de omklemming van die sterke Hand Gods niet leven kon, en dus zou hij ook aan de voorwaarden willen voldoen — het hart bereiden — om den hoogen God te kunnen binnenlaten.

Lang geleden lag het terrein van mijn arbeid in een der volksstraten van Amsterdam, en altijd, als H. M. de Koningin de hoofdstad des lands bezocht, wat Zij gewoonlijk eens per jaar deed, werd de rijtoer zoo geregeld, dat de Willemstraatbewoners de hooge Landsvrouw konden toejuichen. Altijd weer werd dan in alle vroegte de straat nagezien. Omdat het een drukke verkeersweg in de Jordaan was, was het straatoppervlak gewoonlijk in slechten toestand; er hadden zich kuilen gevormd, met als gevolg verhevenheden daarnaast; in de kuilen verzamelde zich de modder der straat; onwelriekende dampen stegen daaruit op. Doch voordat het doorlichtig gezelschap door de Willemstraat kwam te rijden, waren alle kuilen bijgevuld en de hoogten weggenomen, opdat de wielen van het koninklijk voertuig toch maar zachtens glijden zouden over de straatsteenen der volksstraat, welke bewoners hun Vorstin zulk een warme genegenheid toedroegen.

De zware levenswagens hebben in ons hart ook hun sporen achtergelaten; het plaveisel, waarin „de gebaande wegen” waren, is losgewerkt; kuilen hebben zich gevormd, waaruit dampen opstijgen, die den dood brengen aan het leven der ziel; mogelijk waren het zonden, die gewoeld en gewoeld hebben, en naast de daardoor ontstane diepten hebben zich „hoogten” gevormd, waarop geofferd wordt aan vreemde goden, als wereldzin en ijdelheid en twijfel en ongelooft. De groote Wegbereider wil echter tot allen komen, die in ernst de handen in hoogsten nood tot God willen uitbreiden; de genade van Jezus, die overvloedig is, wil de kuilen aanvullen en de offerhoogten wegnemen, opdat Hij als Koning der koningen het hart kan binnenkomen en dan, maar ook dan alleen, mogen we de handen uitbreiden — ontledigd van de ondeugd; de tent, het hart, van ongerechtigheid gezuiverd; dan kunnen die handen door God gebruikt worden; dan zullen zij altijd den druk van de Vaderhand ervaren; en de mensch, die zich daarvan bewust is, zal van geen verlatenheid meer weten; of hij zich zal bevinden in de eenzaamheid der hooge bergen, of der dalen, of te midden van het drukke stadsgewoel, de wetenschap, dat God in hem is, zal hem in staat stellen, om alleen door het leven te gaan en zich toch niet verlaten te gevoelen.

GAROET.

Huize ELIM had bezoek van de Brigadiers Palstra, daarom mede genoten de bewoners van de beide toespraken welke de Brigadier hield in de 2 samenkomsten welke hij leidde. Heerlijk dat het LICHT GODS schijnt in deze donkere tijden, daarvan werden we overtuigd. Met volle aandacht werd geluisterd naar de openbaringen des Heeren waarover de spreker ons vertelde, en niet het minst deden eigen ervaringen ons duidelijk verstaan dat de GOD Israëls leeft en nog helpen kan in iederen levensstrijd.

G. O. Cornelius.
Majoor.



OFFICIEËLE MEDEDEELINGEN.

Bevorderd:

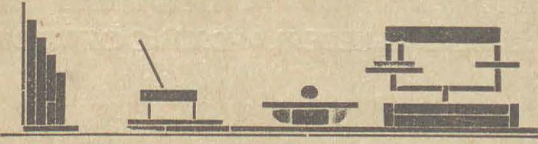
tot Kapitein:
Luitenant D. Loso.
P. Palasonggoe

tot vol-Luitenant:
Kdt-Luit. J. Rigo.

Aanstellingen:

- Majoor C. Stewart* Tehuis voor Vrouwen en Kinderen, Oengaran,
Majoor M. Harvey Wijkverpleging Menado.
Majoor E. Ingham Celebes.
Kom'deur E. Petterson Meisjeshuis Weltevreden (tijd.)
Adjudante Digby [Wijkverpleging Makasser.
Adjudante E. Stapleton Huize Elim Semarang.
Adjudante K. Whur Djokja Kinderhuis.
Adjudants G. Nyheim Boegangan,
" *M. Maatita* Teh. voor Inh. Werkloozen Soerabaja.
Kapitein S. Mason Teh. voor Soc. arbeid Soerabaja
Kapitein T. Luitjes Semarang I.
Kapiteine G. Broome H. K. Bijz. Dienst.
" *J. van Lith* H. K.
Luitenant D. Boschma Semarang I.
Kdt. Lt. H. Hondelink H. K. Bijz. Dienst
" " *A. Sterk* Tegal.
" " *C. Nanlohv* Solo Mil. Tehuis,
Bandoeng 23 Maart 1933.
Kommandant J. W. de GROOT

Aanteekeningen van den Algemeen Secretaris.



De Kommandants.

Het doet ons genoeg te kunnen melden, dat de Kommandant weer geheel hersteld is van de vijfdaagsche koorts, welke hem gedurende enkele dagen huisarrest had opgelegd. Gelukkig blijft de Kommandant echter contact kunnen hebben houden met het Hoofdkwartier, zoodat hij aan verschillende belangrijke zaken zijn aandacht kon schenken, en het werk geen ernstige vertraging ondervond. Mevrouw de Groot is eveneens weer veel beter, en heeft den Kommandant in de meeste gevallen bij bijzondere gelegenheden kunnen vergezellen. De Gouverneur-Generaal heeft onzen Leider wederom in audiëntie ontvangen, waarin Zijne Excellentie opnieuw blijk gaf van oprechte belangstelling en practischen steun voor den arbeid van het Leger des Heils.

Huize „Flim”, Semarang.

Dit Tehuis, is het derde van zijn soort hier in Indië, en het zevende Tehuis dat nu in dertien maanden tijds zal worden opengesteld voor crisis-

Paschen.

De Heer is waarlijk opgestaan
Halleluja!

Gelukwenschen.

Wij bieden onze gelukwenschen aan onzen Financieel- en Eigendoms-Secretaris, Majoor Lebbink die op 23 April vijf en twintig jaren onafgebroken dienst zal hebben gedaan als Officier in onze rangen. De waardevolle, kundige arbeid van den Majoor is welbekend, en wordt zeer gewaardeerd, en wij zeggen dan ook met hem „Ebenhaezer!” (In de volgende S. K. hopen wij meer hiervan te vertellen. Red.) Moge de Majoor nog lang gespaard blijven om zijn belangrijke, schoon vaak moeilijke, taak te vervullen. Vooral in deze abnormale tijden is de positie van Financieel Secretaris niet geheel en al benijdenswaardig; de financiën van het Leger eischen een buitengewoon zorgvuldig beheer, God zegene den Majoor en zijn vrouw overvloediglijk, en ook Willy, Francis en Henry!

Nog meer felicitaties.

In Celebes werden gedurende de afgelopen maand drie Officiëren bevorderd, n.l. de Luitenant-Palasonggoe en Loso tot Kapitein, en Kadet-Luitenant J. Rigo tot Luitenant. Wel gefeliciteerd!

In Celebes, zag een nieuwe wereldburgeres het licht, en wel de kleine Mildred Hanna, dochttertje van de Kapiteins Roengka.

Officiëren vraagt hoe langer hoe meer van onze jongere Heilssoldaten, en de vooropleiding, welke het K. K.-schap hun biedt, zoowel wat de studie betreft als het practische werk, dat eraan verbonden is, zal hen in de toekomst helpen om bekwame, doelbewuste arbeiders te zijn. Moge God onze jonge garde zegenen!

Krengseng.

Mevrouw Taylor en ikzelf hadden kort geleden het voorrecht een bezoek te brengen aan dit Korps en het ongunstige weder ten spijt was de zaal tot het uiterste gevuld. Wij hadden onmiskenbaar het besef dat God tegenwoordig was en het beste van alles was dat een aantal menschen naar voren trad om den wensch te kennen te geven, dat zij Christus wilden aannemen. Onze goede vriend, de heer Oey, is vol van lof aan God voor het werk dat reeds gedaan is, en vol van geloof, dat er in die streek een opwekking zal komen. Wij vereenigen ons met hem in dien lof en dat geloof. Er is hier een goede, Christelijke kapelmeester noodig, en dan zal het Krengseng muziekkorps beslist nog vermaardheid verwerven!

Zelfverloochenings-Aanvraag.

De Kommandant heeft besloten, dat deze jaarlijksche financieele poging dit jaar op 1 Mei zal aanvangen. Met dank gedanken wij den steun van makkers en vrienden gedurende het afgelopen jaar. Wij gelooven, dat ook dit jaar alle kameraden hun best zullen doen, en mischienen zelfs — om de leus van den Territoriaal Leider van Engeland te gebruiken — „dezen keer een beetje méér”.

Nieuws van een oude vriendin.

Het zal vele van de lezers dezer nootjes interesseren, dat de Kommandant kort geleden bericht heeft ontvangen van Majoor Mevrouw Kronenberg. Mevrouw en de jongens maken het goed en blijven nog altijd groote belangstelling toonen in het werk in Nederlandsch-Indië.

Weldadigheidszegels.

Nogmaals zij er de aandacht op gevestigd, dat deze postzegels geldig zijn tot eind September 1933, en te koop bij alle Officiëren van het Leger des Heils. Bestellingen uit het buitenland komen nog steeds binnen. Zoo schreef b. v. één der Heilssoldaten uit Ilford, Engeland: „Heel graag zou ik wat van deze „souvenirs” hebben voor mijn verzameling”. Wij zullen aan U en Uw werk denken terwijl we de volgende week of twee bezig zijn met onze Z. V. Kollekte hier in Engeland, en ook bidden, dat God al de Officiëren en hun arbeid op Java zegenen zal”.

Menado.

De eerste zaal werd hier op 11 Maart j.l. geopend en ook de eerste groep Minahassasche Heilssoldaten ingezegend (25 in getal). De Kommandant zond een telegram om te zeggen, dat wij bidden voor een opwekking, en ik ben er zeker van, dat alle makkers en Christenvrienden eveneens daarvoor willen gelooven en meebidden, dat dit zoozeer gewenschte resultaat moge worden verwezenlijkt.

Tehuis voor Inheemsche Werkloozen.

Stafkapitein Brandt schrijft dat hij samenwerking is begonnen te houden in deze inrichting en dat door de bewoners zelf het verlangen is te kennen gegeven om hiermee door te gaan. Dit is goed nieuws, en moedigt ons aan om te gelooven, dat hier een eeuwigheids-werk zal worden gedaan.

Celebes.

Majoor Veerenhuis, de D. O. van Celebes, schrijft ons weer, dat onze Officiëren daar groote behoefte hebben aan zadels. Zooals bekend is, is het eenige transportmiddel voor de meesten hunner te paard of te voet, zoodat, indien er een of andere vriend mocht zijn, die dit leest en een zadel zou kunnen geven of daarvoor een bijdrage wil schenken, dit grootelijks gewaardeerd zou worden.

Medeleven.

Adjudante Priddle heeft slecht nieuws ontvangen over den gezondheidstoestand van haar moeder, en wij willen haar gaarne door middel van deze regelen verzekeren, dat wij met haar meeleven en gedenken in onze gebeden.

Zeër getroffen waren wij door het bericht dat een dag of twee voor de aankomst van Adjudaat en Mevrouw Beunders in Holland de moeder van Mevrouw Beunders is heengegaan. Wij gevoelen dat dit verlies zoo kort voor hun aankomst onze makkers des te zwaarder treft, en wij betuigen hen onze innige sympathie. Moge de Heer hen schragen en troosten.

Een goed vriend.

Even voor zijn vertrek naar Europa kwam Br. Benz aan het Hoofdkwartier en liet de volgende boodschap achter:

„Door ziekte verhinderd alle Legervrienden en kennissen persoonlijk goeden dag te zeggen, wenschen wij U allen hierbij een goed verblijf en Gods beste zegeningen toe.

De Uwen in Christus,
F. J. F. Benz en Echtgenooten”.

Moge God Zijn genezende hand leggen op onzen waarden vriend en makker. Hij kan ervan verzekerd zijn dat hij in onze gedachten zal blijven.

Zeker zal zijn trouwe arbeid, hier te lande voor God gedaan, vruchten dragen, Hem ter eere.

INTERNATIONAAL NIEUWS DE GENERAALS.

Op Maandag 27 Februari was er een flinke schare Officiëren van het Internationaal Hoofdkwartier op het Victoria Station aanwezig om Generaal en Mevrouw Higgins bij hun terugkomst uit Britsch-Indië te verwelkomen. De Chef van den Staf ontmoette de Generaals reeds aan den kust en hoorde het eerste nieuws over al de bijzondere gebeurtenissen die de Generaal en Mevrouw hadden mogen ondervinden gedurende hun 4 maanden afwezigheid van Londen.

Bij aankomst op het Internationaal Hoofdkwartier Dinsdagmorgen, ontving de Generaal een spontaan en hartelijk welkom van de officieren en employeés die zich in grote getale bij den hoofdingang en op de trappen verzameld hadden.

De tournee mag buitengewoon geslaagd heeten. Vele autoriteiten en bekende persoonlijkheden hebben des Generaals samenkomsten in Indië gepreseed, zij hebben hun warmste belangstelling en waardeering uitgesproken over het werk van het Leger en dat op alle mogelijke wijze getoond, terwijl het enthousiasme van de Legermenschen en het publiek buitengewoon mocht heeten. Het heerlijkste van alles is wel dat ruim 5500 menschen den Heer zochten om verlossing van hun zonden.

Hoewel de tournee eenigszins afmattend voor onze Leiders is geweest, genieten zij toch een goede gezondheid en zijn vol opgewekt enthousiasme teruggekeerd.

PIANO OF ORGEL ?

Vanuit Menado komt men ons vragen of er niet iemand gevonden zou kunnen worden die het eerste Menadokorps een orgel of piano cadeau zou willen doen voor hun nieuwe Legerzaal. — Muziek is daar een machtige factor in het trekken der menschen naar onze samenkomsten en in het brengen van het Evangelie.

Gaarne zouden we daarom een beroep willen doen op onze lezers, waarvan er een misschien in staat zou zijn dezen vurigen wensch der Menado-makkers te vervullen.

Indien er dus iemand is die ons hierin tegemoet zou kunnen komen, dan verzoeken wij vriendelijk U te wenden tot Kommdt. J. W. DE GROOT, HOOFDKWARTIER LEGER DES HEILS. JAVASTRAAT 16, BANDOENG.

Prinses Juliana heeft de nieuwe Kweekschool van het Leger des Heils te Amstelveen geopend in bijzijn van verscheidene autoriteiten, o.a. minister Donner. De Prinses verlaat na de plechtigheid, vergezeld van Kommandant Bouwe Vlas, de Kweekschool.

slachtoffers. De Openings-plechtigheid zal worden geleid door den Gouverneur van Midden-Java, den Hoog Ed. Gestr. Heer A. H. Neys, bijgestaan door den Burgemeester van Semarang en vele invloedrijke personen uit de stad Semarang. In de volgende S. K. hopen wij bijzonderheden te geven over de Officieele Opening welke plaats heeft op 28 Maart.

Versterkingen in 't zicht.

Tegen den tijd, dat deze aanteekeningen gedrukt zijn, zullen de drie jonge broeders-Officiëren, die juist uit het Moederland zijn overgeplaatst, met Majoor Stewart en Kommandeure Petterson op Java zijn aangekomen. Wij roepen een hartelijk welkom toe aan Kapitein Luitjes, Luitenant Boschma en Kadet-Luitenant Sterk, en wenschen hen een zeer nuttigen en gelukkigen diensttijd toe in deze schoone gewesten. De Officieele Aankondigingen melden de aanstellingen van al deze kameraden zoowel als de overplaatsingen, welke met hun komst en ook met de uitbreiding van het werk in andere richtingen in verband staan.

De komst van Adjudants Nyheim is eenigszins verlaat wegens ziekte van de kinderen, maar ook zij hopen op 7 April weer hun arbeid in Indië te hervatten, en wel op de Kolonie Boegangan, te Semarang.

Moge dit nieuwe tijdperk voor hen met zich brengen, dat zij voor heel velen tot zegen gesteld zullen worden.



ONZE PADVINDERS!

De Territoriaal Organisator op reis.

Deze eerste tournee in Java voor de oprichting en organisatie van verschillende nieuwe afdelingen van onze Padvindersonderbond is inderdaad een zeer prettige en succesvolle reis geweest. In Soerabaia was een troep jongens van het Europeesche korps reeds eenigen tijd bezig, maar door den tragischen dood van hun leider, waren ook de jongens voor een gedeelte uit elkander gegaan. Toch heeft de assistent troepleider op waardige wijze broeder Kroeskop's werk trachten voort te zetten en hebben we nu een flinke troep officieel kunnen inschrijven en organiseren en de leiders tegelijk wat instrueeren. Men is met nieuwen moed en enthousiasme begonnen en zal nu geregeld doorwerken volgens vast programma, zoodat deze troep spoedig geïnstalleerd kan worden. Met een meijestroep konden we daar helaas nog niet beginnen, niet zoo zeer door gebrek aan meisjes, als wel aan een leidster. In Soerabaia 2 is men nu ook begonnen en telt de troep reeds 25 flinke jongens, met een even bekwamen leider. We verwachten groote dingen van hen; ook met de meisjes wil men daar binnen korten tijd aanvangen en waar het korps daar in het gelukkige bezit is van goede leiders, zal het zeker ook in de toekomst goed gaan. Zondags mocht ik het voorrecht smaken de avondsamenkomst te leiden in het Europeesche korps en zagen we tot onze groote vreugde drie menschen tot den Heer komen waaronder de assistent troepleider der Padvindersonderbond God zij geloofd!

Semarang kon ik maar één middag bezoeken, maar Kapiteine Broome had een ander zoo goed en prettig voorbereid, dat we veel af konden doen. Op een gezamenlijke „Thee” konden we den aspirant Padvindersonderbond uitleggen wat de Padvinderij eigenlijk beteekent en sprak ook de aanstaande leider een hartig woordje tot ons, waarna de besprekingen volgden. Het resultaat was, dat er besloten werd dadelijk met werken te beginnen.

En Tegal, waar ik bijna een geheele week mijn bivak had opgeslagen?

Eén en al enthousiasme, en medewerking van alle kanten! We begonnen met alle jongens en meisjes, die zich opgegeven hadden bijeen te roepen, hen een en ander te vertellen, en 12 jongens en eveneens 12 meisjes uit te zoeken (de oudsten) die nu éerst getraind zullen worden en dus de kern zullen vormen van den troep, terwijl de overgeblevenen zoolang op de wachtlijst gezet werden om opgeroepen te worden, zoodra de troepen ook voor anderen opgesteld kunnen worden.

's Avonds was een vergadering belegd met de verschillende autoriteiten der stad, en werd een comité opgericht tot hulp van het eigenlijke bestuur van onzen bond en eventuele andere troepen van andere godsdienstige of neutrale richting, met een klein dagelijks bestuur dat ons meer direkt zal helpen.

Het was prettig te zien dat ook enkele Padvindersonderbonders in de samenkomst op

Vervolg kolom 4.

STRJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIE.

DAGEN VAN ZEGEN EN VREUGDE.

Majoor en Mevrouw Taylor leiden samenkomsten te Semarang en Soerabaia.

Reeds eenige weken was er door de Semarangse Heilssoldaten met verlangen uitgezien naar den dag, waarop de Algemeene Secretaris en Mevrouw Taylor ons zouden bezoeken.

Dadelijk na hun aankomst op Zaterdagmiddag vertrokken de Majors dan ook naar Krengseng, vergezeld van Majoor en Mevrouw Hiorth, voor het houden van een samenkomst. Hoewel de tocht erheen eenige moeilijkheden met zich mee bracht, vanwege de zware regens, verklaarden de Majors toch geen spijt te hebben van hun gaan. Ruim hondervijftig menschen woonden de samenkomst bij en vele zielen deden de goede keuze in 't openbaar.

Zondagmorgen leidde Majoor Taylor een bijeenkomst in de Semarangse Strafgevangenis. Hierna volgde een samenkomst te Bozangan, en om 10 uur in het zaaltje op Karang Sari. Van het begin tot het einde werd de tegenwoordigheid van Gods Geest ervaren en allen ontvingen een rijken zegen. De geest van eenheid was reeds merkbaar, toen wij ons neerbogen om Gods zegen af te smeeken, terwijl Envoy van Vlaardingen ons vooringing in 't gebed.

Goede diensten bij het zingen van de heerlijke liederen en koren verleende het orgel, dat eenige maanden in reparatie was geweest en juist den vorigen dag teruggekomen was.

Het deed ons goed het getuigenis van Majoor Scheffer te beluisteren, die met Mevrouw van Salatiga overgekomen was.

Mevrouw Taylor sprak over ons groote

Voorbeeld, Jezus Christus, en hoe wij Zijn beeld meer gelijkvormig kunnen worden, als wij in Hem blijven. Een mooi lied werd gezongen door Mevrouw met Kapiteine Broome. Vele rijke lessen bevatte de toespraak van den Majoor, waarin hij ons opwekte het goede in elkander te zien en niet hard over onze naasten te oordeelen.

Des middags nam Mevrouw Taylor deel aan de samenkomst in de Vrouwen-Gevangenis, die daar iedereen Zondag door Mevrouw Brigadier Palstra gehouden wordt.

De avondmeeting was een echte ouderwetsche „bloed en vuursamenkomst”, waarin ervaren werd, dat de „amens” en „halleluja's” gelukkig nog steeds niet uit den tijd geraken. Majoor Scheffer — in rood vest — herinnerde ons aan de strijders uit vroegere dagen. Het Kinderzangkoor zong heel lief: „Jezus, Gij zijt alles mij in al”.

Het getuigenis van Mevrouw Taylor, waarin zij vertelde, hoe zij op 10-jarigen leeftijd bekeerd werd, boeide inzonderheid de kinderen. Adjutant Andersson van het Ooglijders-Hospitaal sprak eveneens eenige woorden en werd verwelkomd in den Semarangschen Legerkring.

Nadat Mevrouw Majoor Hiorth een solo gezongen had, bepaalde Majoor Taylor ons bij de blijdschap, die er in den Hemel is over één zondaar, die zich bekeert en de waarde, die de Heiland tijdens Zijn omwandeling op aarde aan één menschenziel hechtte.

Met dankgebed sloot Mevrouw Majoor Scheffer deze zegenrijke bijeenkomst.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.**KOMMANDANT.**

13 — 16 April Bandoeng.
20 — 23 „ Batavia.
27 — 30 „ Semarang.

Algemeen Secretaris.

13 — 16 April Bandoeng.
20 — 23 „ Batavia.
27 — 30 „ Semarang.

Majoor Woodward.

6 April Tjilatjap.
8 — 9 „ Poerwodjo.
16 — 17 „ Magelang.
22 — 24 „ Sapoeran (met Mevrouw Woodward).

Adjutant Both.

5 April Solo.
6 „ Ngawi.
7 „ Malang.
8 — 10 „ Soerabaia.

Kapiteine Knappert.

3 — 9 April Cheribon.
10 — 13 „ Batavia.

DE ALG. SECR. IN SOERABAIA.

De Algemeen Secretaris, vergezeld van Mevrouw Taylor, had een druk, maar zegenrijk weekeinde in Soerabaia.

Zondag begon met een samenkomst op de Leprakolonie Semaroen, gevolgd door een goede meeting in Soerabaia 2. De mannen- en vrouwengevangenis en andere inrichtingen werden bezocht en 's avonds was er een samenkomst in Soerabaia 3, waar een groote schare zich had verzameld. De kleine Chineesche kinderen en ook een zangkoor van de Kliniek zongen een lied, terwijl verschillende officieren spraken. Het bijbelonderwerp van den Majoor was de onveranderlijkheid van God. Verscheidene kwamen aan het eind van de samenkomst naar voren om Gods zegen te zoeken en wij allen gevoelden dat we een heerlijken tijd hadden gehad. Adjutant Uylings assisteerde den geheelen dag en de korpsofficieren, Kapitein en Mevrouw Matthews verleenden hulp in alle opzichten.

Vervolg kolom 1.

Donderdag aanwezig waren. Ook dien avond mochten we een goeden tijd tezamen hebben.

Nu ben ik weer in mijn „Nest” teruggekeerd en zal trachten van hieruit allen te helpen het goede spoor te zoeken. Wij zullen hier in Bandoeng onze zusterafdelingen een hartelijk welkom toeroepen en hen goed spoor wenschen. God zegene onze Padvindersonderbond!

Hier in Bandoeng zullen deze maand de troepen 2, 3, 4 en 5 geïnstalleerd en ingezegend worden d. w. z. de resp. kerntroepen, dan kunnen die ook voor anderen opgesteld worden. Langzaam, maar zeker gaan ook wij vooruit!

„ARENDSUIL.”

Als ik Uw misvormde handen zie vader, dan houd ik meer dan millioenen en millioenen van U,” besloot Dicky.

Spoedig viel het vermoeide kind dien avond in slaap, maar Dixons rust was voor dien nacht verdwenen. Hij zag telkens weer in zijn gedachten die schilderij met dat bedroefde, teedere geelaat wat op hem neerzag van den muur van dat gebouw. Hij maakte in zijn droomen nog eens al den strijd door om het eigendomsrecht van Dicky en hij droomde ook dat hij zijn gewonde hand uitstrekke naar het kind, maar dat dit zich afwendde van hem. Dit bracht zulke bittere gevoelens in zijn hart, dat de tranen hem over de wangen stroomden, toen hij ontwaakte. Toen hij nog eens in een onrustigen slaap viel, droomde hij dat iemand zijn gewonde hand naar hem uitstrekke en hoorde hij een stem die pleitte: „Brenge Uw vinger hier en zie mijne handen.”

Zelfs in zijn droom erkende Dixon de kracht van dit argument. Het was Dicky die hem op dat moment wakker kuste.

Dixon kon de schilderij niet vergeten en ofschoon hij zich niet dadelijk overgaf, was het zaad toch in goede aarde gevallen. De liefde voor Dicky had zijn hart verteederd en hij was een eerlijk man.

Hij begon in te zien, dat het argument dat hij had aangewend om Dicky te verkrijgen tegen hem oprees als een oordeel, waar hij de gewonde Hand, die doorstoken was voor hem, verloochende.

En telkens als hij weer zag hoe dankbaar zijn jongen was over het feit, dat zijn pleegvader hem tot zijn eigen had gemaakt, dan zag hij in dat hij een droevige figuur was naast zijn jongen.

En na een tijd werd Dixons hart als dat van een kind, hij begon zijn Bijbel te lezen en vond uit, dat, zooals Dicky aan hem behoorde hij eveneens des Heilands eigendom was, Wiens handen verwond waren door zijne overtredingen. Hij gaf zichzelf aan den Heer met geest, ziel en lichaam in de zorg van die gezegende Handen, die eens doorboord waren ook voor hem.

O, waarom droeg de Heiland die vreeselijke smart?

Voor Uw zonden ging Hij in den dood.
O, waarom stroomt dat bloed uit Zijn handen en zij?

't Was voor u, dat die bloedstroom daar vlood.

LEGER DES HEILS - WELDADIGHEIDSPOSTZEGELS

AAN HET HOOFDKWARTIER VAN HET
LEGER DES HEILS
BANDOENG.

	Gelieve mij te zenden	per keerende maandelijks
..... weldadigheidszegels à	2 cent (3) F
..... „ „	5 „ (7½) F
..... „ „	12½ „ (15) F
..... „ „	15 „ (20) F

welk bedrag wij U per postwissel aangeteekenden brief toezenden.

Naam

Adres

Datum

VOOR DE KINDEREN**DE MISVORMDE HAND.**

Willem Dixon was een ongeloovige en wilde niets met godsdienst te maken hebben. Toch was hij een vriend van kinderen en de kleine jongen, dien hij twee jaren tevoren had aangenomen vond in hem een vader en moeder tegelijk.

Hij redde het kind uit een brandend huis en de litteekenen op beide handen getuigden van zijn moedigen daad. Hij was langs een dakgoot opgeklimmen, met gevaar van eigen leven en zijn handen waren aan de gloeiende pijpen deerlijk gewond. Dicky, zoo heette de jongen, woonde toen alleen met zijn grootmoeder, die, hoewel eveneens gered, de schrik niet meer te boven kwam en spoedig na het ongeval stierf.

Dicky was een aanvullig ventje en Dixon was niet de eenige die het kind bekeerde. Er was een goed Christelijk gezin in hetzelfde dorp, jonge menschen, die pas hun eigen lieveling verloren hadden en zij boden zich eveneens aan, om het kind tot zich te nemen.

Het was er heet toe gegaan in de vergadering, welke belegd werd door den Predikant en het plaatselijk bestuur. De meesten meenden dat het beter was dat Dicky in een Christelijk gezin werd opgevoed en vrouwelijke zorg niet missen kon, maar er waren er ook die niet vergaten wat Dixon voor het kind gedaan had en hem het kind gaarne gunden.

„Wel Dixon,” vroeg de Burgemeester, „welk argument kunt u aanvoeren? Ge zult toestemmen dat Dicky beter in een gezin geplaatst kan worden waar de moederzorg niet ontbreekt, en toch willen wij niet vergeten, dat gij veel voor het kind hebt gedaan.” Er was een oogenblik stilte in de vergadering, toen nam Dixon het verband van zijn gewonde handen en hief de deerlijk gewonde leden omhoog. Hij had het gewonnen, men brak los in luide toejuiching en de tranen sprongen sommigen in de oogen.

Dat was nu twee jaren geleden en sindsdien waren Dixon en Dicky onafscheidelijk.

Dicky was een knappe jongen en had zijn pleegvader lief met zijn geheele hart.

Hij herinnerde het zich nog heel goed, hoe vader hem uit het brandende huis redde en hij was nooit moede om de geschiedenis te hooren hoe hij zijns pleegvaders eigendom werd. Telkens weer moest Dixon het herhalen, hoe Dicky bijna aan anderen was gegeven, maar hoe de gewonde handen van vader het gewonnen hadden. Het bewoog het kind menigmaal tot tranen en dan nam hij de misvormde hand van zijn vader tusschen zijn eigen kleine vingers en kuste ze telkens en telkens weer. „Ik behoef nooit het kind van anderen te worden nietwaar vader?” vroeg hij dan, en onveranderlijk klonk het dan: „Nooit, mijn jongen, ge zijt van mij”.

Eens was er een groote tentoonstelling van schilderijen en Dixon nam Dicky met zich om ze te zien.

De jongen stelde er groot belang in en steeds weer moest vader de geschiedenis vertellen van de voorstellingen.

De schilderij die het kind het meest aantrok was een voorstelling van den Heer Jezus, en Thomas, den ongeloovigen discipel, die zijn vinger legde in de hand van den Heiland.

Onderaan waren de volgende woorden geschreven „Brenge Uw vinger hier en zie mijne handen” (Joh. 20: 27.)

Dicky las de woorden met belangstelling en vroeg: „Vader wilt U mij de geschiedenis van deze voorstelling vertellen?”

„Neen, mijn jongen, niet deze,” was het antwoord.

„Maar waarom niet vader?”

„Omdat het een geschiedenis is die ik niet geloof.”

„Maar dat is niets vader,” ging Dicky voort, „U geloofd toch het verhaal van Jack den reuzendoeder evenmin? toch is het een van mijn lievelingsverhalen. Toe, vertel mij de geschiedenis.”

Dixon, die wel bemerkte dat er geen

ontkomen aan was, vertelde het kind de geschiedenis en werd met buitengewone belangstelling aangehoord.

„Maar dat is juist als U en mij vadertje,” zeide Dicky. „Toen anderen mij wenschten te hebben, toondet gij ook Uw handen. Misschien geloofde Thomas ook dat hij het eigendom van den Goeden Man was, nadat deze hem Zijn handen getoond had. „Het kan zijn”, was al wat Dixon antwoordde.

„De goede Man ziet er zoo bedroefd uit,” ging Dicky voort, „wellicht speet het Hem dat Thomas Hem eerst niet wilde gelooven. Het was ook wel verschrikkelijk van hem, nadat de Goede Man voor hem gestorven was”.

Dixon zweeg stil en Dicky vervolgde: „Veronderstel hoe vreeselijk het geweest zou zijn, als ik mij zoo gedragen had, nadat men mij had verteld van U en het vuur, en ik gezegd zou hebben dat ik het niet geloofde.” „Dat zou het,” stemde Dixon toe.

„Als ik zoo ondankbaar was geweest, zou ik dan naar die anderen hebben moeten gaan Vader?”

„Natuurlijk niet,” antwoordde Dixon „of je het geloofd zou hebben of niet, ik redde je immers toch.”

Vaag kwam de gedachte bij hem op, dat hij dat argument al eens ergens anders gehoord had. „Maar ik zou U toch onmiddellijk geloofd hebben, evenals Thomas, zoodra ik Uw handen had gezien,” klonk weer Dicky's stem, bemerkende dat zijn pleegvader min of meer in de war was.

Voor de rest van den dag waren Dicky's gedachten voortdurend bezig, met wat hij noemde zijn lievelingsschilderij, en 's avonds smeekte hij zijn vader om het verhaal nog eens te vertellen.

„Thomas moet toch wel verdrietig geweest zijn, omdat hij dien Goeden Man zoo bedroefd had,” meende Dicky, „ik zou geen raad geweten hebben, als ik U zoo'n verdriet gedaan had. Ik houd niet erg veel van Thomas, U vader?” „Ik wensch niet over hem te denken, mijn jongen,” antwoordde Dixon.

„Maar misschien hield hij daarpa toch veel van den Goeden Man, juist zooveel als ik van U?